

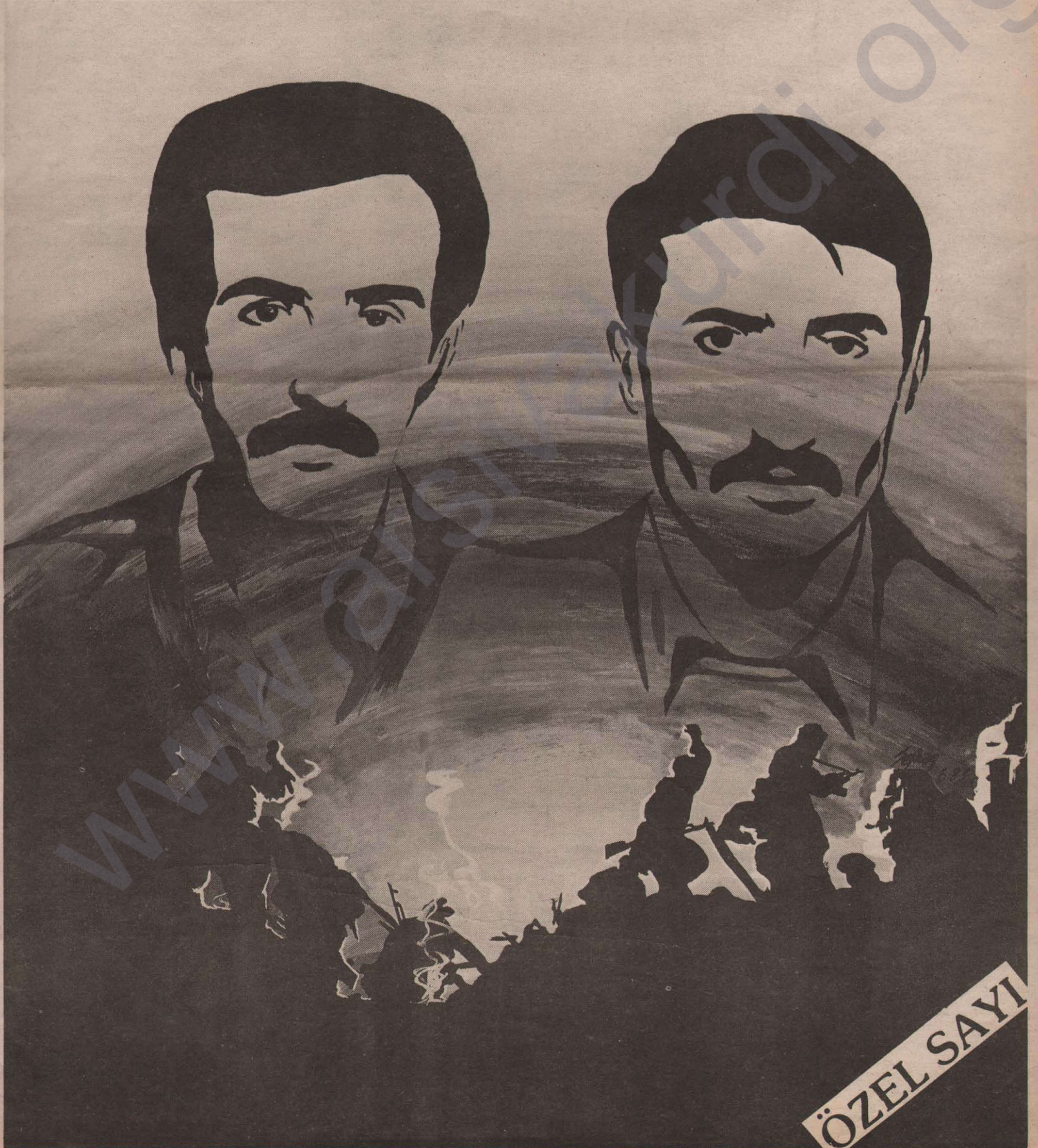
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NINE

ÖZEL SAYI: 3 / Temmuz 1983 / 2.-DM

PKK-Merkez Komitesi Üyesi Mehmet KARASUNGUR ve PKK Militanı İbrahim BİGİN Şehit Düştüler!

ANILARI MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAKTIR!

ÖZEL SAYI

MEHMET YOLDAŞ, UĞRUNA CAN VERDİĞİN BAĞIMSIZ-BİRLEŞİK VE DEMOKRATİK KÜRDİSTAN MUTLAKA YARATILACAK VE ADIN BU ZAFERDE YAŞAYACAKTIR!

2 Mayıs 1983 günü, Kürdistan tarihinde halkımızı derin bir kedere boğan, en acılı anlardan biri olmuştur. Çünkü, yüzyıllardan beri çok çeşitli güçlerce parçalanmış, aşiret, aile vb. çatışmalar içinde kendi öz davasına hizmetten alıkonulan Kürdistan halkı, ulusal bağımsızlık ve birlik yolunda en ileri hatlarda çaba göstererek, hâlâ da çeşitli örgütlerce sürdürülmekte olan bu çatışmalara engel olmak için göğsünü halka siper eden bir önderini, böylesine kahredici ve ama çatışmanın taraflarını da en kesin şekilde mahkûm eden bir biçimde o gün kaybetti.

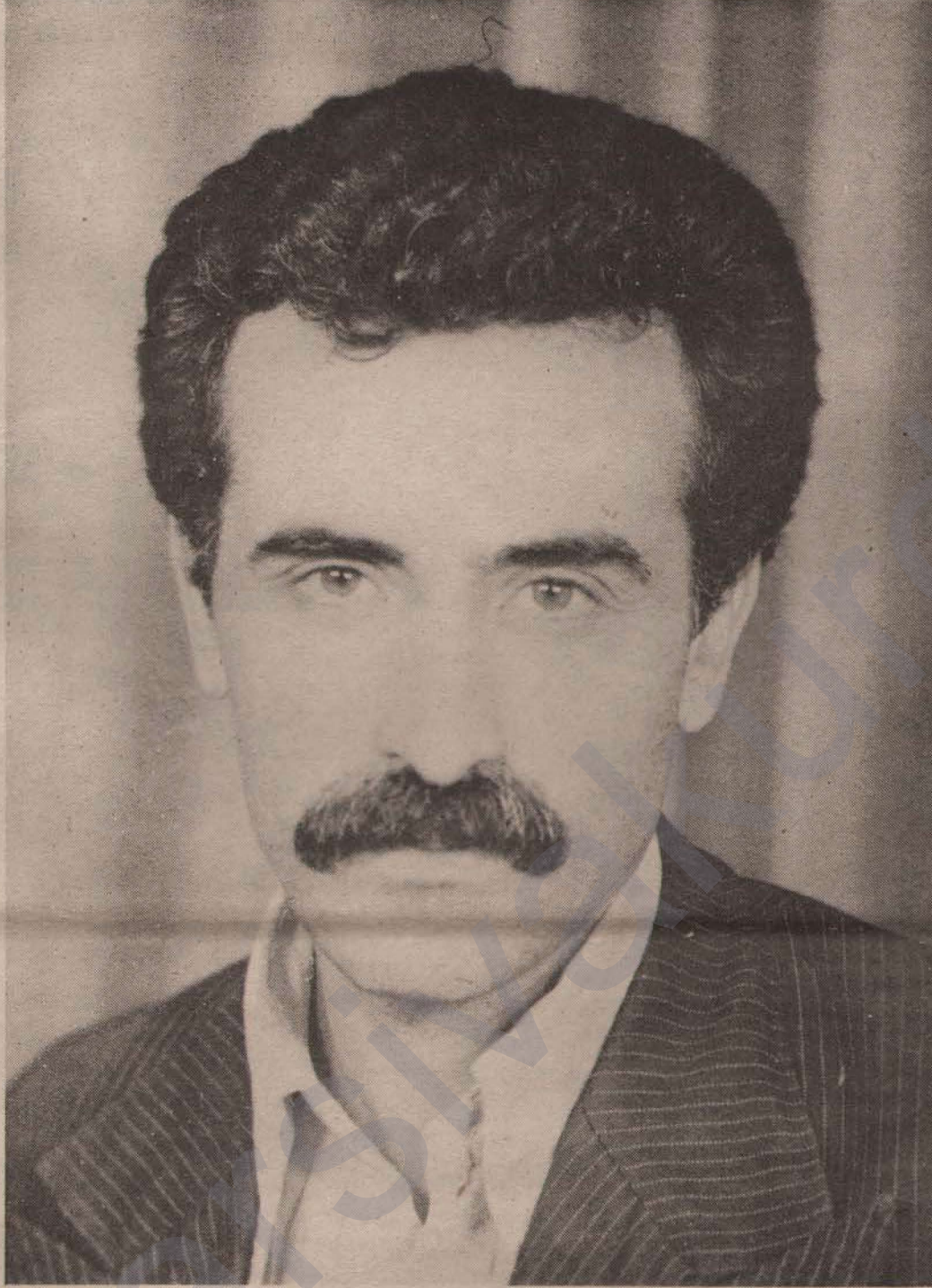
Kaybımız büyük, acımız derindir. Ancak bu acımız, O'nun anısına layık olmanın kararlılığıyla elden bırakmayacağımız taşıdığı bayrak, ilk adımda ulusal güçlerin birliği ve giderek Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan'ın yaratılmasına ulaştığında kısmen de olsa giderilebilecek. Mehmet yoldaşın en büyük özlemi ve savaşı olan bu amaca ulaşmak bu nedenle geride kalanların da vazgeçilmez tutkusu olacaktır.

Kürdistan halkının çağlar boyu beslediği umudun temsilcisi ve bu umudun yılmaz savaşçısı olan Mehmet KARASUNGUR, 1947 yılında Bingöl-Kiği kazasına bağlı Sütlüce (Darabi) köyünde doğdu. Oniki çocuklu ailenin üçüncü çocuğu olan KARASUNGUR, köyde bitirdiği ilkökul öğrenimi ardından, orta ve liseye Bingöl'de devam etti. Daha sonra ise, Erzurum Eğitim Enstitüsü Matematik bölümünden mezun olarak öğretmen oldu. 1971-72 yıllarında Maraş'ta öğretmenlik yaptığı sırada, devrimci faaliyetlerinden dolayı Hakkari'ye sürgün edildi. Ancak, çok geçmeden burada da yeni bir sürgünle karşı karşıya kalınca askere gitti. Mehmet KARASUNGUR, askerden döndükten sonra, Şehbin Karahisar'da evlendi. Mehmet yoldaş bir çocuk babasıydı.

Devrimci bir aydın olarak her soruna yakından ilgilenen ve egemen güçlere karşı örgütlenmenin zorunluluğunu yaşantısının her anında gösteren Mehmet yoldaş, TÖB-DER Bingöl Şubesi'nin kuruluşu ve çalışmalarına da en aktif şekilde katıldı. 1975 yılında görevli olarak geldiği Bingöl lisesinde, faşistlerin etkinliğinin kırılması doğrultusunda militanca çalışan KARASUNGUR, burada bulunduğu süre içinde TÖB-DER Bingöl Şubesi'nin yönetici üyeleri arasında yer aldı.

Bingöl'de bulunduğu yıllarda, Hayri Durmuş yoldaşla tanışan Mehmet yoldaş için, bu ilişki daha sonraki yaşamının doğrultusunu belirledi. Kürdistan Kurtuluş Hareketinin henüz ideolojik gurup aşamasının başlarında bulunduğu bu yıllarda, bu çalışmalar içerisinde katılarak, ulusal kurtuluşçuluğun ilk tohumlarının ülkeye taşınmalarından oldu. Genç ve Varto'da yaptığı çalışmalarda bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin bu alanlardaki ilk savaşçılarından olma onuruna erişti.

Mehmet yoldaş, Kürdistan gibi zulmün, sömürünün, örgütsüzlüğün ve bilinç karanlığının hakim olduğu bir ülkede, devrimci çalışmanın nasıl bir militan ruh ve özveriyle sürdürülmesi gerektiğinin en açık örneğiydi. O, daha ilk bilinç tohumlarının atıldığı yıllarda, bu karanlığı yırt-

PKK-Merkez Komitesi Üyesi Mehmet KARASUNGUR

manın tek yolunun, düşmanın şiddetine karşı devrimci şiddeti yükseltmekle mümkün olduğunu en önde savundu. Ve daha bu yıllarda, polise ve faşist güçlere karşı birçok çatışmada bizzat yer aldı.

Devrimci faaliyetlerini ve eylemini büyük bir cesaret ve bilinçle sürdüren Mehmet yoldaş, tüm bu faaliyetleri içinde öğretmenlik görevini de belli bir süre devam ettirmeyi bildi. Ancak, sömürgecilerin dikkatini çekerek ilk saldırıyla karşılaşması da fazla gecikmedi. Bingöl TÖB-DER başkanlığını yaptığı 1976 yılında, yasal bazı işlemler nedeniyle gittiği Emniyet Müdürlüğü'nde, Emniyet Müdürü tarafından dövülmek istendi. Kendisine yöneltilen saldırı karşısında Emniyet Müdürünün iki parmağını kırması üzerine ise, polisler tarafından koma haline getirilinceye kadar işkenceye maruz kaldı.

Mehmet yoldaş, kendisine yönelik saldırıların giderek artması ve o koşullarda legal faaliyet yürütmesinin olanaksızlaşması üzerine 1978 yılında Bingöl'den ayrıldı. Bu yıllarda hummalı bir şekilde hazırlıkları sürdürülmekte olan Parti kuruluş çalışmalarına en aktif şekilde katılarak, Partinin şekillenmesi, resmen ilan edilmesi ve direniş çizgisinin hayata geçirilmesinde en ileri hatlarda görev aldı.

Mehmet KARASUNGUR, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde tarihsel rollerden birini oynayan Hilvan ve Siverek direniş mücadelesinin örgütleyicisi ve ülke çapında yaygınlaşan direnişin başındaydı. Yerel baskı ve sömürüye karşı yükselen mücadelenin ateş hattında ve en önde yürüyen Mehmet yoldaş, teslimiyeti parçalayan direnişin geliştirilmesinin komutanıydı.

12 Eylül faşist darbesi ardından görev-

li olarak İran'a giden KARASUNGUR, Kuzey-batı Kürdistan'da gelişen modern ulusal kurtuluş mücadelesinin Doğu Kürdistan ve diğer parçalarla ittifakının kurulması doğrultusunda çetin bir uğraş verdi. 1980 sonunda ise, Filistin-Lübnan sahasına geldi. O, Filistin halkıyla Kürdistan halkının ortak hedefler doğrultusunda oluşturdukları ittifakta, enternasyonalist dayanışmanın en yakıcı hattındaydı.

Mehmet KARASUNGUR yoldaş, hareketimizin bu dış açılış döneminde, Filistin sahası gibi sıcak bir alanda, ideolojik-politik-askeri alanda gerçekleştirilen hazırlıklara en üst düzeyde kavramış ve bunu coşku, kararlılık ve en yoğun pratik çalışmayla hayata geçirmesini bilmiştir.

Her zaman savaştan en ileri hattında en zorlu görevleri büyük bir coşkuyla üstlenen Mehmet yoldaş, yine böyle bir görevle Mayıs 1982'de Güney Kürdistan'a gitti. Adeta birbirini yiyip tüketen ve bu yapılarıyla da halkımızın mücadelesine en büyük zararları veren güçlerin kendi aralarındaki çatışmalara rağmen, O, Partinin ulusal birlik ve cephe politikasını hayata geçirmek ve bu alanda bir gerçeklik kazandırmak için yoğun bir çaba sürdürdü. Sıcak savaş durumu yaşayan Güney Kürdistan'da, oluşturulan asgari birliği güçlendirmek ve bölücü davranışları engellemek zorunlu bilmez çabalarının temeliydi.

Mehmet yoldaş, henüz modern bir öncülüğe kavuşmamış olan Kürdistan'ın bu parçalandığı gelişmeler karşısında, her zaman proletaryanın tavrını temsil edebilme gücünü göstererek, PKK direnişçiliğini bu alanlara da taşımış ve yıllardan beri Kürt köylüsünün ufkunu karartan burjuva-feodal önderlikleri teşhir etmiştir.

Kürdistan tarihinin en sancılı yarısı olan ulusal güçler arasındaki çatışmaların, birlik ve direniş sorununun en yakıcı biçimde kendisini dayattığı koşullarda bile hâlâ sürdürüldüğü ve yüzlerce insanın ölümüne yol açıldığı Güney Kürdistan'da, bu çatışmaları durdurmak ve faşist Saddam rejimine karşı birlik sağlamak için engin bir azim ve çaba gösteren Mehmet yoldaş, yaşamını da yine bu görevinin başında iken 2 Mayıs 1983 günü yitirdi.

Mehmet KARASUNGUR yoldaşın, aşiretçi-feodal çıkarların tahrip ettiği bu alanda ettiği proletarya direnişçiliğinin tohumları mutlaka yeşerecektir.

Kürdistan proletaryası ve halkının önderi, ulusal kurtuluş savaşımızın komutanı ve neferlerinden olan Mehmet KARASUNGUR yoldaşın anmak ve onu yaşatmak, onun uğruna seve seve ölüme gittiği ulusal birliğin yaratılması ve direniş mücadelesinin yükseltilmesi demektir.

İnsanlığa ve halkına duyduğu derin sevgiyle, insan olmanın en güçlü örneğini sunan, proletaryanın çeliktin disiplini ile onun engin hoşgörüsünü benliğinde en iyi somutlaştıran Mehmet yoldaş, insanlık, yurt ve yoldaşlık sevgisinin fıskırdığı bir kaynaktı. Şimdi, Kürdistan'ın her parçası ve her köşesinde militanlara ve Kürdistan insanlarına yaşam ve savaş gücü veren bu kaynak, aynı zamanda bu yüce değerler için bir savaş çağrısıdır.

Impressum

V.i.S.d.P.: M.Aral
Grolmannstr. 20
1 Berlin 12

Yazışma Adresi:

Serxwebün
Verlag u. Handels-G.m.b.H.
Postfach 10 16 83 5 Köln 1

Deutsche Bank Köln Konto Nr: 12 82 805 (BLZ: 370 700 60)
Postcheck-Amt Köln Konto Nr: 2690 16-507 (BLZ: 370 100 50)

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Hollanda	2.50 hfl.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
Belçika	35.00 bfr.
İngiltere	0.50 £.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.

PKK Merkez Komitesi üyesi Mehmet KARASUNGUR ve PKK militanı İbrahim BİLGİN, 2 Mayıs 1983 günü Güney Kürdistan'ın Kandil Dağı bölgesinde KYB (Kürdistan Yurtseverler Birliği)'nin kurşunlarıyla şehit düştüler.

Irak Demokratik Vatan Cephesi (CUD) ile KYB arasında aylardır devam eden ve yüzlerce insanın ölümüne neden olan çatışmaları durdurmak amacıyla yoğun çabalarda bulunan Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN, şehit düştükleri alana yine bu amaçla gitmişlerdi. Ancak, çatışmaları durdurmak amacıyla gittikleri IKP karargâhının KYB'ye ait silahlı güçler tarafından basılması sonucu, durdurmaya çalıştıkları çatışmalarda kurşunların hedefi oldular. Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşların şehit düştükleri bu çatışmada, IKP'nin de içinde Merkez Komitesi üyelerinin de bulunduğu 40 kadar üye ve savaşçı öldürüldü.

Biri Merkez Komitesi üyesi ve Parti kurucularından olan iki değerli savaşçısını şehit veren PKK, olayın ardından birlik çalışmalarını daha da dayatıcı biçimde sürdürmektedir. PKK'nin verdiği bu ağır kayıplara rağmen, çatışmanın tarafları da içinde olmak üzere tüm ulusal güçlerin birliği yolundaki kararlı ve azimli çabaları, Kürdistan halkının

yüzyıllardır beslediği birlik ve bu temelde yükseltilecek direnişle bağımsızlığa olan özlemine en somut cevaptır.

PKK'nin güçler arasındaki çatışmaları durdurmak amacıyla sürdürdüğü çabaların içinde iki üyesini şehit vermesi olayı, Kürdistan halkı ve yurtsever güçlerince de büyük bir üzüntü ile karşılanmıştır.

Olayın ardından dostluk ve dayanışma duygularını bildiren mesajlar gönderen çeşitli çevreler, çatışmaların durdurulması yolunda verilen kayıplar karşısında duydukları üzüntüyü ifade etmişlerdir.

PKK Merkez Komitesi'ne olayla ilgili mesaj gönderen güçler arasında, Irak Demokratik Vatan Cephesi (CUD), IKP, I-KDP, KYB ve IKSP'de bulunmaktadır.

En değerli üye ve savaşçılardan ikisini böyle bir çatışma içinde kaybetmenin derin acısı içinde bulunan PKK, bu olaya verilecek cevabın, birlik çabalarını daha da dayatıcı şekilde sürdürmek olduğunun bilincindedir. Bu dayatıcı çabaların en somut göstergesi, hâlâ sürdürülmekte olan bu yönlü faaliyetler olurken, Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşların anısına kaleme alınan yazı da bunun diğer bir güçlü örneğidir.

MEHMET KARASUNGUR YOLDAŞIN ANISINA

A- GİRİŞ

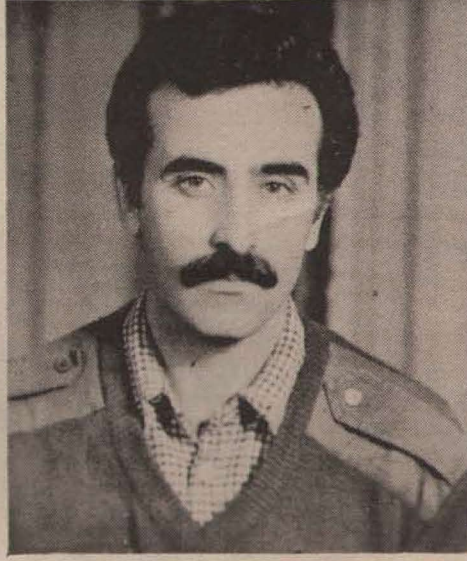
Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin önder gücü PKK, Merkez Komitesi üyesi Mehmet KARASUNGUR ve yiğit militanı İbrahim BİLGİN'i 2 Mayıs 1983 günü aynı anda yitirmiş bulunmaktadır. Büyük cesaret ve fedakârlıklarla yola koyulan ve direniş çizgisini başarıyla uygulamak isteyen devrimin onlarca militan kadrosunu da aynı sıcak mücadelenin ateş hattı içinde kaybetmenin derin acısı içinde bulunsak da, Partimiz mutlaka atılması gereken bu adımların ve halkımızın bağımsızlık özlemlerine ulaşmasının bedeli olan kayıplarımızın anlamını en derin izahına kavuşturup, bunun gereklerini her ne pahasına olursa olsun yerine getirmek zorundadır.

Ezilen sınıflar ve halklar, egemen güçlere karşı verdikleri mücadelelerde en seçkin evlatlarını şehit vermiş ve büyük kahramanlıklar yaratmışlardır. Dünya halklarının tarihi, yaşamlarını insanlığın bu soylu davasına adanmış sayısız kahramanlarla doludur. Onlar, direniş mücadelesinde kazandıkları kahramanlık sıfatıyla bir döneme damgalanmış, döktükleri kan üzerinde yükselen mücadelelerin ölümsüz sembolleri haline gelmişlerdir. İşte tarihi direnmelerle dolu olan Kürdistan halkı da, büyük fedakârlıklar ve kayıplar pahasına bugüne gelen, günümüzde ise PKK'nin Türk sömürgeciğine karşı açtığı modern direnme bayrağı altında saf tutan ve bu uğurda her gün en gözde insanlarını şehit veren bir halktır.

Bağımsızlığı ve özgürlüğü için ayağa kalkın Kürdistan halkı ve onun en değerli evlatları devrimciler, böyle bir amacı gerçekleştirmek için büyük fedakârlıklara katlanmak ve bu kutsal amaçlarının ağır bedelini ödemeyi göze almak zorunda olduklarını daha ilk günden biliyorlardı.

Güçlü bir miras üzerinde doğmasına rağmen, verdiği mücadelesi ve bu mücadelede yarattığı doğru ideolojik, politik ve örgütsel önderliği ile kendisini ve Kürdistan halkını dünya kamuoyu ve ilerici insanlığa kabul ettiren PKK Hareketi, vardığı bu noktaya mücadelesinde büyük kahramanlıklar yaratarak ulaşabildi.

Ağır koşullar içinde geçtiği bir dönemde, zulmün kaleleri olan cezaevlerinde yükselttiği direnişle bir dönemi kapatarak yeni bir dönemi başlatan PKK, çok güçlü hazırlıklarla girdiği bu dönemde de en seçkin militan ve önderlerini şehit vermektedir. Açık ki, adımlarını henüz atmakta olduğu yeni dönemde verdiği şehitleri de, dönemin mücadele özelliklerine yaraşır direnişler yaratırlar. Bu direnişler mücadelede büyük atılım kazandıran ve bu anlamda belirleyicilik rolleri sürekli olan direnişlerdir. İşte Partimiz, kurucu önderle-

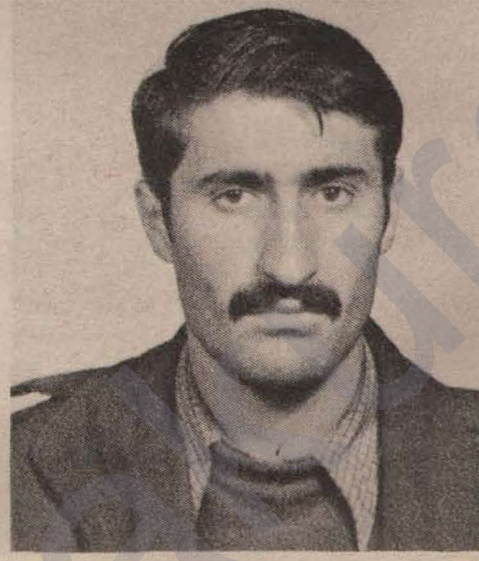
Mehmet KARASUNGUR

rinden ve Merkez Komitesi üyesi Mehmet KARASUNGUR ve seçkin savaşçı İbrahim BİLGİN yoldaşları da, böyle bir ateş hattı ve direniş içinde kaybettiler.

Yeni dönemde direnişin sadece Türk sömürgeciğine karşı değil; farklı yöntemlerle de olsa, aynı zamanda, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yanlış yollara çekmeye çalışan her türden milliyetçi, reformist burjuva güçlere karşı da gelişmek zorunda olduğunu göstermesi bakımından, Mehmet KARASUNGUR yoldaşın proleter direnişçiliğinin mücadelemiz açısından anlamı çok büyüktür.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine önderlik yapmanın çok zorlu bir görev olduğunun bilincinde olan PKK Hareketi, bu zorlukları göğüslemedeki kararlılığını, PKK'nin direniş çizgisini kanlarıyla yazan şehitlerinin mücadelesinde kanıtlamıştır. Sıcak mücadelenin içinde büyük bir cesaret ve inançla en öne atılan ve direniş çizgisinin hayata geçirilmesinde hiçbir fedakârlıktan çekinmeyen Şahin KILAVUZ, Cahit DAYAN, Fuat ERTÜRK, Veysi ŞİMŞEK, Veysi HANTAŞ, Hasan ÖZÇELİK, Musa İLK, Beşir AKSOY, Adnan ZİNCİRKIRAN, Gürcan ÖZCAN, Cevdet GÜNERHAN vd. PKK militanları; yakın geçmişte direnişleriyle bir dönemi kapatan ve Türk sömürgeciğini siyasal yenilgiye uğratan Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Ferhat KURTAY vd. nin yarattıkları eseri kendi kanlarıyla bezeyerek, PKK mücadelesinin artık yok edilemeyeceğini göstermişlerdir. Çünkü; bir dava, uğruna çekinmeden kan verilen ve elden ele yükseltilen bir bayrak haline gelmişse, onu yok etmek her türlü gerici ve saldırgan girişime rağmen artık mümkün değildir.

Uzun bir dönem çağdan uzak yaşayan Kürdistan'da ilk direniş tohumlarının serpilme başladığı süreç içerisinde Haki KARER ile başlayan ve giderek sayılan

İbrahim BİLGİN

yüzleri bulan direnişçiyi kapsayan devrim şehitleri, yükselen ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin yaratılmasında, bu mücadelenin önderi PKK'nin doğmasında ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bugünkü gelişkin seviyeye ulaşmasında herkesten çok pay sahibi olarak, en soylu tarihsel rollerini oynamış durumdadırlar. Eğer, bu direniş şehitlerinin anlamlarına bağlı kalmak; ONLAR'ı, toplu bir biçimde değerlendirmek gerekirse, günümüz Kürdistan'ının bütün gerçekliğini tüm açıklığı ile ortaya koymak gerekir.

Elbette ki, Kürdistan'da ulusal kurtuluşçuluk adına birçok sınıf ve bu sınıfların temsilcisi olduğunu iddia eden örgütler de şehitler vermişlerdir. Bugün de yine, ulusal kurtuluşçuluk adına birbirlerine karşı en anlamsız çatışmalar yürüten ve kendilerini "yurtsever" statüde gören güçlerin kayıpları olmaktadır. Ama, bu anlamsız çatışmalarda verilen kayıpların izahını yapmak son derece güçtür. Fakat, çok kanlı geçen ve ulusal ve toplumsal gelişmeyi daha da çarpıtarak tasfiye sürecine sokan bu çatışmalarda dökülen kanların da izahı yapılmak zorundadır. Gerek uzak geçmiş ve gerekse yakın geçmiş bu anlamda güçlü bir izaha kavuşturulmadan, önümüzdeki dönemde oluk oluk akacak kanların izahı yeterince yapılamaz. Önceden hesabı iyi yapılmayan bir kavganın sonuçları güçlü bir biçimde kestirilemez; ve belirsizliklerle yüklü geçen bir kavga-daki güçleri, beklemedikleri birçok acı gerçekle karşı karşıya bırakır.

Tarihsel gelişim içinde en yüce ve belirgin amaçları doğru bir biçimde ortaya koyan ve bunu güçlü bir inanca dönüştüren birey, sınıf, halk ve ulusların çok büyük işler başardıkları görülmektedir. İnsanlık, ilerici bir doğrultuda güçlü adımlar atmak istediğinde, amaçlarını cesaretle ortaya koyduğunda ve bunu kendi kişiliğinde varlığının ayrılmaz bir özelliği ha-

line getirdiğinde zaferin sağlam güvencesini elde etmiş demektir. Tersi durumlarda işe, tarihte çok görülen o kör ve belirginleşmemiş durumların yaşanması kaçınılmazdır.

İnsan toplumunda sınıfsal gelişmenin ortaya çıkmasıyla birlikte, egemen güçler felsefi, siyasi, ekonomik çıkarlarını her düzeyde kurumsallaştırarak topluma hakim olurlarken, ezilenler ise kurtuluşları için her düzeyde eylemler içine girmişlerdir. Bu iki sınıf arasında yer alan ve mevcut durumlarına rağmen kendilerini dünyanın merkezi sanan küçük-burjuva ve orta tabakalar da, ezenle ezilenin her düzeydeki çıkarlarının bir kısmını ifade etmekten öte geçmemişlerdir. Özellikleri nedeniyle bu kesimler, kendi felsefi, siyasi, ekonomik çıkar ve anlayışlarını kurumsallaştırmaya çalıştıklarında ve eyleme dönüştürdüklerinde de, çok karışık bir durum yaratmış; öyle ki, birbirini dışlaması gereken çelişkileri zoraki kendi kişiliklerinde somutlaştırarak, siyasal bir kategoriye kadar yükseltmişlerdir. Eğer sömürü ve baskıyı uygulayan egemen sınıf yabancı bir ulustan ise, ezilen milliyet içindeki sınıfların durumu acıklı bir hal almış, egemen sınıf kendisini formüle edemediği gibi, felsefeden ekonomiye kadar her alanda bir tıkanıklık içine girerek ayanlaşmış ve toplumun bağrında bir ur olmaya başlamıştır. Tabii ki, bu temelde ezilen sınıfta gelişmemiş olduğu için rolünü oynayamamış, orta sınıflar tanınmaz bir duruma gelmiş, tarih bu tip toplumlarda hızla ileriye doğru gelişmediği gibi, izahı da oldukça zorlaşmıştır. Mücadele adına yapılanlarda da bir kördöğüşü olmaktan öteye geçemediği bu toplumlara karşılık, kendi doğal gelişimlerini yaşayan toplumların durumu farklıdır. Doğada ve toplumda istisnai de olsa, bazı gelişmeler tarih başlatıcı olurken; bazıları tam tersine tükenmeye yüz tutmuş bir oluşumun son çırpınışları gibidir. Bu koşulları yaşayan her gerçeklik bir anlama kavuşturulmak istendiğinde çok uğraşı gerektirir.

Kürdistan toplumuna bu genel belirlemeler ışığında bakıldığında, yaşam daha değişik bir hal almaktadır. Bugün, çağdaş düşünen, bu düşüncesini eyleme dönüştürme cesaret ve fedakârlığında bulunan her insan, Kürdistan gerçekliğine yaklaşırken onu değiştirmek için özgün yollarıyla ele almayı kabul etmek zorundadır. Kürdistan'ın ulusal ve toplumsal gerçekliği, güncel ve tarihsel gelişim içinde kendisi üzerinde çatışan güçler tarafından her an ikileşebilecek bir duruma karşı karşıya bırakılmıştır. Acaba, o çok önemli tarihsel gelişimin istisnai gücü, daha sonraki tarihsel gelişimin önemli bir başlatıcı gücü olabilecek midir? Buradaki gerçeklik doğru bir biçimde anlaşılacağına ve bu temelde değiştirilmeye çalışıldığına, yaşanan durumun çağ açısından

böyle kahramanca olmak zorundadır. Tarih, dümdüz, olağan bir çıkışa olanak tanımamaktadır. Onun için de diyoruz ki; Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin doğuşu ve buna öncülük edecek gücün ideolojik, politik, örgütsel çizgisi direnişçi bir temelde başlamak ve zafere kadar böyle gitmek zorundadır.

C) PKK'NIN KAHRAMAN DİRENİŞÇİLİĞİ

Çağın gerçekleriyle bu kadar çelişen, kendi ülkesinde kendi adından dahi bahsedemeyen, adeta ondan kaçan bir halkın ulusal kurtuluşu için devrimci düşünce üretmenin, bunu halka kabul ettirmenin zorlukları ortadadır. Ama, ne olursa olsun proletarya ve ulusal kurtuluş çağının bir parçası olmak için, Kürdistan halkı, kendi başkaldırısını mutlaka gerçekleştirmek zorundaydı.

PKK önderliğinde 1970'ler süreci içinde Kürdistan'da ortaya çıkan direnme, Türk sömürgecilerinin Kürdistan politikasının hedefine ulaştığını kabul edildiği ve uluslararası koşulların Kürtlere çağdaş bir yaşama olanağı tanımadığı bir dönemde ortaya çıktı. Yaşamın her alanında büyük tahribatlar, olumsuzluklar olmasına rağmen, atılan bu ilk adım, daha sonraki gelişmelerin temeli oldu. Varlığından kuşku duyulan bir halkı, bu ilk direniş adımı ayağa kaldırdı.

şulların kendi kader kurbanlarını yaratması da kaçınılmazdır. Gelişme ufkunun en az olduğu, olumsuzlukların insanı gırtlığa kadar boğduğu bir ortamda, ilk bağımsızlık ve özgürlük ağacının tohumları serpmek zorundaydı. Devrimci düşünce, örgüt ve eylem yaratmak, dökülecek kanlar göze alınmadan mümkün olmayacaktır. Bu, ülkemizin ve düşmanın sahip olduğu özelliklerden kaynaklanan bir durumdur. Eğer düşman biraz iyi tanınırsa, bütün bu gelişmelerin yaratılmış olmasına inanmak bile zor olacaktır.

İlk direniş şehidi olan Haki KARER'den başlayıp, direnişin son halkası olan Mehmet KARASUNGUR yoldaşa kadar yüzlerce direnişçinin anımlarını tanımlamaya çalıştığımızda, görülecektir ki bunlar, son derece kahredici anımlardır. Defalarca vurgulamak, ısrarla yaşamak zorundayız ki, bu anılar, hem nicelik hem nitelikçe geleceği garantiye almak sorumluluğu ile yüz yüzedir.

Nicelik olarak çok zayıf olmasına rağmen, faşist sömürgeciliğin PKK'den bu denli korkmasının, daha doğuş anından başlayarak etrafında kıyametler koparmasının, ve onun adı etrafında çeşitli güçlerce bu kadar spekülasyon yapılmasının nedeni PKK'nin bu direnişçi özü ve geleceği mutlaka yaratma sorumluluğudur.

Hareketimiz daha bir ideolojik gurup olarak doğarken, azgın bir terörle karşı karşıya kalmış, en büyük değerlerinden birini bu dönemde yitirmiş, sömürgeci devletin, faşist güçlerin ve yerli-gericilerin saldırılarıyla karşılaşmıştır. Açık ki bu saldırılar, yüzyıllardan beri halk üzerinde

bir gözlemci, bugünkü, duruma bakarak geleceğin tüm izahını yapmakta fazla zorluk çekmeyecektir. Bugünkü belirtiler; aynı zamanda, kararlılığı, eylemsizliği, anlamsızlığı yırtan PKK hareketinin geleceğinin başarılı gelişiminin esas zeminini oluşturur. Dolayısıyla da en zor adımlardan birisinin başarıyla atıldığını kabul etmek gerekir. Bu anlamda, PKK'nin direniş şehitlerinin anımlarının emredici tarihi görevini yerine getirdiğini söyleyebiliriz. Kahramanca yerine getirilen bu görevler karşısında, ne şaşırıyor ne de böbürleniyoruz.

Dünya özgür halklarının tarihte verdikleri bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm mücadelesini bugün, PKK Kürdistan zemininde de yükseltmektedir. Eğer bugün, başta direniş şehitleri ve cezaevlerindeki esir yoldaşlar olmak üzere halkımız, Parti'li militan ve sempatanlarımız bu kadar büyük acılara, zorluklara ve işkencelere katlanıyorsa, bu, kurtuluşun garantisini sağlamak içindir. Ve bu anlamda, kahramanlık, bizde genelleşen bir gerçek haline gelmiştir.

Başta halkımız olmak üzere, tüm bu süreçten sorumlu olan önderler, militanlar ve sempatanlar, Kürdistan gerçekliğini artık böyle bilince çıkararak dalga dalga tüm toplumsal gerçekliğe taşıyacaklar ve böylelikle de yeni direnişçi yaşam biçimini egemen kılacak ve kurumsallaştıracaklardır. Çağ ile Kürdistan arasındaki o korkunç mesafe, bundan başka hiç bir yöntemle kapatılmaz. Eğer kurtuluşa sırt dönülmek istenmiyorsa, bu uçurumun ancak bir ulusal direnişle kapatılacağı kabul edilmelidir. Halk böylesine uçurumun eşliğinde iken, eylemsiz sınıfın davranış ve düşüncesi ile, basit bildiri ve elyordamı ile kurtuluş sağalanamaz, ve bu durum içinde bulunanların devrimci örgüt ve eyleme saldırılarına izin verilemez.

Burada küçük-burjuva reformistlerine değinmeden geçemeyeceğiz. Hemen belirtelim ki, sekiz-dokuz yıllık parti olduklarını söyleyen, ama korkudan parti bildiri ve programını bile yayınlamamış, partinin adını ilan etmemiş olan, bu kadar soysuz bir sınıf direnişçi ağzına alamaz. Bu sınıfın özellikleri bunu gerektirdiğinden onların direnişçi anımlarını anlayabilir, ama bu sınıf, Kürdistan gibi ateş hattında bulunan bir ülkede düşmana boyun eğmeyen o soylu direnişlere saldırmaktan da vazgeçemlidir. Kendisi direnmiyorsa, direnen halka ve devrimcilere saygılı olmak zorundadır. Kendileri, daha ilk sopayı görür görmez düşmana kul köle olmalarını ne ile izah edeceklerdir. Bu rezillik, ulusal kurtuluşçuluk olabilir mi? Yüzyıllardan beri teslimiyetin, ihanetin, uşaklığın ruhlarına yerleştiği Kürdistan'da, ulusal bağımsızlık için acılara katlanmak, direnmek ve bu uğurda ölmek kadar başka bir büyüklük daha olabilir mi?

PKK, Kürdistan halkını çağa ulaştırma için ilk köprü taşıyı koyduğunda, bu direniş adımlarına dayanmıştır. Köşe başlarına da PKK'nin doğuşunda sorumluluk almış bu direniş kahramanlarını koymuştur. Bundan başka bir kurtuluş yolunun olmadığını kabul etmek, sadece zorunluluk değil, ama aynı zamanda namuslu olmanın, kendi ulusal-toplumsal ve insani yaşamına sahip çıkmanın da ölçütüdür. Umudun olmadığı yerde, yaşam umudunu yeniden yeşertmek için büyük direnişler yaratmak, kahramanlar çıkarmak kaçınılmazdır. Bugüne kadar yaratılan değerler göstermiştir ki, Kürdistan'da artık olumlu bir yaşamdan umut kesilmeyecektir. Umudun yaratıcıları, zaferin gerçekleşmesinin temelini atan PKK hareketinin öncüleri, şehitleridir. Bunların anıları, yeni bir ulusun ve toplumun yaratılması ve yaşaması anlamında ölümsüzdür.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi içinde birer dönüm noktaları olan ve ölümleriyle önemli sonuçlar yaratan şehit yoldaşlarımızdan bazılarının şehit düşükleri dönemi ve bu döneme damgasını vuran kişiliklerini tanımak, Kürdistan

devriminin içine girdiği bu yeni dönemi ve bu dönemde ortaya çıkacak direnişleri ve kişilikleri daha derin olarak anlamaya temel teşkil edecektir. Kısa bir zaman içinde bu kadar büyük bir eser yaratan şehit yoldaşlarımızın dökülen kanları, yeni dönemdeki direnişlerin de kaynağıdır.

İlk devrim şehitlerimizden Haki KARER, daha çok mücadelenin ilk bilinç tohumlarının serptiği en zor dönemin direnişçi kişiliğidir. Eylem ve örgütlülüğün geliştiği bir ortamda şehitlik mertebesine ulaşmak daha kolaydır, ama henüz bilince ilk düşünce tohumları serptiğinde, kimsenin yanından geçmediği bir dava için ölmek, insan olmadaki ölçütün zirvesidir. Sömürgecilikten, sosyal-şovinizmden, reformist küçük-burjuva milliyetçiliği ve yerli gericilikten kaynaklanan her türlü olumsuzluğun kol gezdiği bir ülkede ve böyle bir dönemde şehit düşmesi; O'nun, gerek PKK'nin doğuşundaki ve gerekse ulusal direniş tarihindeki yerini çok büyük kılar. O'nun anısına bağlılığın tarihsel bir anlamı vardır. Görülecektir ki, daha sonraki büyük gelişmelerin nedeni de, bu anıya bağlı kalınarak, gereklerinin yapılmasıdır. Bu anlamda, o çokça sözü edilen "Yoldaş Anına Sonuna Kadar Bağlı Kalacağız" sloganı, en derin biçimiyle Haki yoldaşın anısına bağlılıkla gerçekleştirilmiştir.

Partileşme karar ve politik eyleme kalkış, Haki yoldaşın ve onun anısına bağlılığın gereği peş peşe şehit düşen yoldaşların anısına bağlılığın sonucu olarak gerçekleştirilmiş, adeta direniş kurallaştırılmıştır. Direnmek, Kürdistan'da o zamana kadar pek az değer verilen bir yaşam biçimiymiş. Eğer bu direnişin anlamına layık olmayan sınırlı bir sapma dahi olsaydı, en soysuz gelişmelerden biriside PKK tarafından yaşanacaktı. Bunun engellenmesi için, tüm beyin ve yürek ayağa kalkmış ve gerekeni yapmıştır. Bu anlamda Haki yoldaş, Kürdistan'lı olmadığı halde, kimsenin Kürdistan'a yanaşmaya dahi cesaret edemediği bir dönemde kan vermenin büyük örneğini sunarak, ardından Kürdistan'lı birçok insana ülkeleri için ölmesini bilmenin zorunlu bir görev olduğunu dayatmıştır. Daha sonra ülkesinin kurtuluşu için yaşamak ve gerektiğinde direnerek şehit olmak, büyük oranda bu adıma bağlı olmuştur. Eğer bu adım böyle atılmasaydı ve daha sonraki gelişmeler buna layık olarak gerçekleştirilmeseydi, şüphesiz, Kürdistan'da PKK'nin gelişmesinden bahsedilemeyecekti. Zaten, birçok küçük-burjuva reformistinin anlayamadığı da budur.

PKK hareketinin bugüne ulaşan gelişiminde, aynı bağlılık ve kararlılığın yaşatılması ve bunların gereklerinin hayata geçirilmesi bir karakter haline gelmiştir. Mücadele her dönemde bu karakterin güçlü itiyile ileri doğru atak yapmış ve toplumu saran her türlü gerici ve köhnemiş anlayış ve değerler bu temelde işlemez hale getirilmiştir. Haki KARER yoldaşın Kürdistan'ın bağımsızlığı için ileri atılarak ölümü göze alan proleter direnişçiliği, nasıl ki bağımsızlık düşüncesinin dalga dalga ülkeye yayılmasını sağlamış ve uğruna kan vermeyi kutsal bir görev olarak dayatmışsa, daha sonraki gelişmeler için de aynı şeyler geçerlidir.

Mücadelenin bir gurup hareketi olmaktan çıkarak, yoksul köylülüğe götürüldüğü 1978 yıllarında Halil ÇAVGUN'un yaşamını mücadeleye katkı edışı, yurtsever köylülüğün bilinç hamuru olmuş, kendi kurtuluşları için insanların nasıl severek ölümün üzerine yürüdüğünü gören yoksul köylü yığınları, kendi davalarına sahip çıkmayı ve uğruna savaşmayı bu temelde kavramışlardır. Ve biliniyor ki, düşman saldırılarının giderek arttığı, feodal güçlerin ve ajan yapıların donatılarak köylülüğün ve mücadelenin üzerine saldırıldığı 1979 yılları, yaşanan böylesine saldırı ve provakasyon eylemlerine rağmen mücadelenin daha da boyutlandığı yıllar olmuştur. Elbetteki bu, Haki KARER'den başlayarak Halilleri, Salih ve Cumalan içine alan onlarca PKK kadro

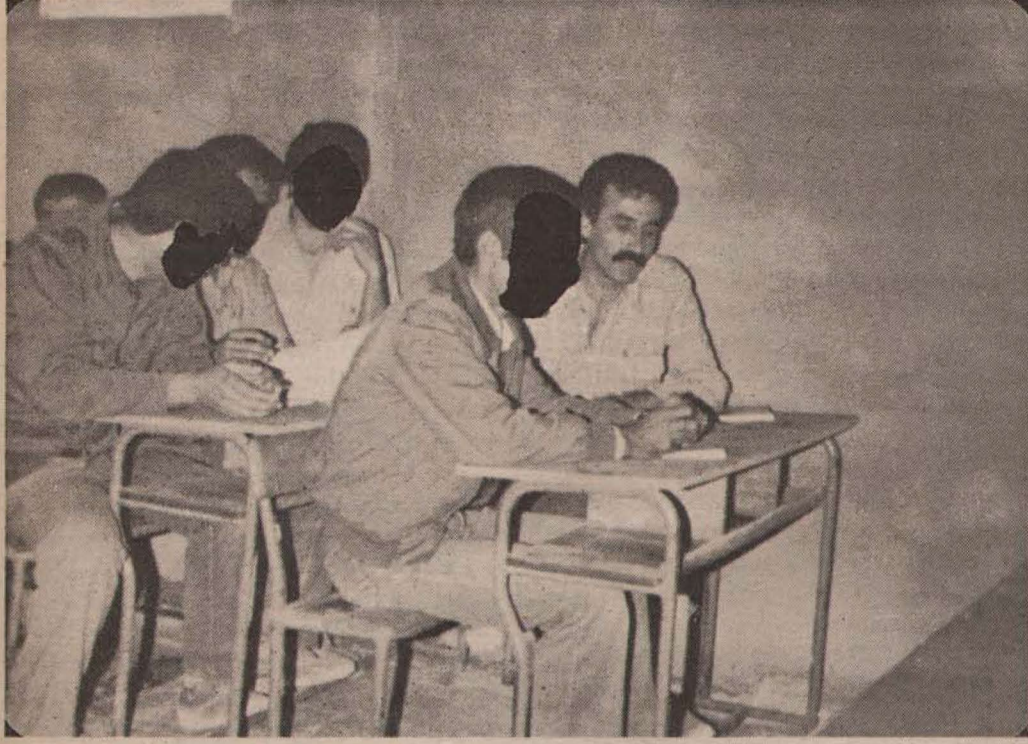
PKK Partizanları en güzel geleceği yaratmanın güçlü hazırlığı içindeler.

Kürdistan'ın bağımsız ve özgür bir toplum olması için direnişin ilk adımı olarak nitelendirilebileceğimiz devrimci düşüncenin, mutlaka örgüt ve eylemle iç içe gelişmesi gerekirdi. Azgın bir düşmanın denetimi altındaki bir zeminde, imkansızlıklar bir yana, düşünceyi eylemsiz ve örgütsüz yaşatmak mümkün değildir. Devrimci düşünce beyinden çıkıp örgütlülüğe ve eyleme dönüştüğünde, zorluklar ve düşmanın saldırıları daha da katmerleşir. Düşünce, örgüt ve eylem Kürdistan'da o kadar iç içe'dir ki, bunların arasına mesafe koymak kurtuluşa en büyük ihaneti yapmak demektir. Bu iç içeliği birlikte yaşamak zorunludur. İşte kahramanca çıkışın büyüklüğü buradan ileri gelir. Ve hele bunu, kendi gerçekliğini kendine itiraf edemeyecek kadar aldatılmış, korkutulmuş bir zeminde, düşmanın her türlü imha çabaları altında gerçekleştirmek son derece güç; ama Kürdistan'daki direnişçiliğinin kendine özgü tartışma götürmez yanındır. Eğer teslimiyete-uzlaşmaya devrimcilik, yurtseverlik denilmiyorsa ve gerçekliğin adı doğru koyulacaksa, durum tümüyle böyledir.

PKK hareketinin düşüncesi, örgütü, eylemi böyle bir zeminde doğduğu için, mücadelesi de çok acımasız koşullar içinde gelişmektedir. Tabi ki, bu acımasız ko-

yaşatılan ve Kürt halkını imhaya amaçlayan baskıların bir devamıdır. Eğer Kürdistan'da gerçek durumun bu olduğu kabul ediliyorsa, devrimci örgütü elbetteki böylesine azgın bir saldırı bekleyecektir. Hergün acı, işkence, gasp, talan ve katliamları yaşayan bir halkı kurtarmak iddiasında olan bir örgüt, elbetteki kendisini terör ortamı içinde bulacak, bu terör ortamına karşı savaşacak ve en seçkin insanlarını şehit verecektir.

İnsanlık adına yapılan doğal işler, Kürdistan gibi bir ülkede yapıldığı her şey olağanüstüleşir, herşey bambaşka anlamlara büründürülür. Biliniyor ki, bugüne kadar ulusal kurtuluş mücadelesi içinde her türlü fedakarlığın yapılmasına, büyük kahramanlık örnekleri yaratılmasına rağmen, bunun etrafında bile kuşku yaratılmak istenmektedir. Tarihin bir çok soylu davasında da bu tür çabalar görülmektedir. Doğan her ilerici düşünce, örgüt ve eylem başlangıçta saldırıya uğramış, yok edilmek istenmiştir. Fakat, bu tür saldırı ve hakaretlere uğrayan hareketlerin gelişme şansı da bir o kadar büyük olmuştur. Onun doğuşunda olduğu kadar, ister düşman, ister halk ve isterse kendisi tarafından yargınlanmasında olsun tüm belirtilenlerin Kürdistan gerçekliğine özgün olduğu bilinmektedir. Dikkatli

Mehmet KARASUNGUR Yoldaş PKK I. Konferansında.

sunun gösterdikleri kararlı direniş ve düşman karşısında bozgunu tanımayan güçlü inançları ile mümkün olmuştur. Kitle desteğinin alabildiğine arttığı, adeta halk yığınlarının silahlanarak savaşa atıldığı, ama bunun karşısında tüm bu gelişmeyi kucaklayabilecek güçlü bir örgüt ağına kavuşulmadığı 1979'un o zor kuşullarında, Salih'in Cuma'nın en öne atılarak, hayatlarını feda ediş olaylarını kavramak, PKK'nin direnişi ruhunu anlamak açısından zorunludur.

Salih KANDAL ve onun ardından şehit düşen Cuma TAK yoldaşlar, feodal-komprador yapı ve güçlere karşı mücadelenin en büyük kişilikleri, önderleri ortaya çıktılar. Yoksul köylülüğe dayanarak feodal güçlere karşı yükseltilen mücadele, Kürdistan'da bazı güçlerce egemen hale getirilmek istenen teslimiyeti parçalayarak, her yerde direnişi geliştirdi. Kendi kurtuluşları için ayağa kalkan kitleler, yaşamının yolunun direnişten geçtiğini böylece kavradılar.

1979-80 döneminde halk kitleleri arasında bu temelde yaygınlaşan direniş ruhu ve mücadele karşısında, Türk sömürgeci-leri çıplak silahlarını Kürdistan halkına ve önder gücü PKK'ye yönelmekte gecikmediler. Ama bir kez, tohum toprağa serilmiş ve boy atmaya başlamıştı. Nitekim, düşmanın militarist gücüyle ulusal kurtuluş hareketi ve halk üzerine yürüdüğü, geniş operasyonlarla kitle tutuklamalarına giriştiği, sıkıyönetim ilanlarıyla her alanda azgın bir zoru dayattığı bu yıllarda, mücadelenin örgütsel alandaki zayıflığına rağmen, devrimciler ve kitleler direnişi daha da büyüttüler. Donanımsızlığa, ve düşmanın bu durumdan da yararlanarak direnişe geri adım attıracağı hesaplarına rağmen, Şikestun kahramanlarının yükselttikleri direniş, Gab'da şehit kaniyle dağlara yazılan "PKK Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganı, Bloka'da haykırılan mücadeleye inanç, Delil DOĞAN ve diğer militanların Dersim'de büyüttükleri devrimci vakar ve cesaret, ve her birinin adı birer özgürlük ve bağımsızlık abidesi olan şehitlerimizin Kürdistan'a can veren kanı, Kürdistan'da Ulusal Kurtuluşçuluk gerçeğinin artık silinemeyeceğini ortaya koymuştur. 1980 faşist darbesi sonrasında da, çıplak askeri zor temelinde dayatılan ve topluma hakim kılınmak istenen dağılma, panik, mücadeleyi terkediş, teslimiyet vb. yokoluş anlamına gelen her türlü çürümüşlüğe karşı, elden bırakılmayan bu direniş bayrağı Pazarlık'tan Dersim'e, ve Kürdistan'ın erişilmez dağlarına kadar yükseltilmiştir. Birçok küçük-burjuva lafazanının, artık o çok meşhur çığırkanlıklarını bile yapamayacak kadar dillerini yuttukları bu dönemde, açıktır ki bu direniş, sadece Türk faşist sömürgeciliğine değil, reformizme, teslimiyete ve küçük-burjuva yalınlığına da vurulmuş en güçlü bir darbedir. Bu güçlerin, ilk şaşkınlık anı geçtikten sonra tekrar ve hem de bu kez

bütünüyle direnişe saldıran tutumlarının izahı da buradadır.

Kürdistan'da direnişin bir diğer doruk noktası da, Türk sömürgeciliğinin eşine ender rastlanan bir gaddarlıkla saldırdığı savaş esirlerinin Türk mahkemelerindeki direnişleridir. Böyle azgın bir düşmanla özgür iradeyle döğüşmek şerefli bir görevdir. Ama onunla, olanaklardan yoksun ve eşit olmayan koşullarda yüz yüze gelmek, en kahredici randevulardan biridir. Fakat, Kürdistan'da tarihin böyle bir randevu yaratacağı kesindi. Türk sömürgeci-leri tarihten sildikleri halklara ek olarak, bugünde en vahşi baskı ve sömürü yönetimiyle Kürt halkını imha etmek istemektedir. Dolayısıyla da, bu halk adına, çok güçsüz bir dönemde de olsa düşmandan yaptıklarının hesabını sorma gücünü kendinde bulanlar, düşmanın eline düşüklerinde en alçakça baskılara maruz kaldılar. Belki de insanlık tarihinde ender görülecek bir olgu olan bu talihsiz randevulaşma, tarihin daha sonraki gelişmesi açısından gerçekten de ya varolmak-ya yok olmak, ya direnmek-ya da teslim olmakla özdeşdir. Bu soylu değerler adına yola koyulan her örgüt, eğer bu değerlere ihanet etmek istemiyorsa, mutlaka böyle bir randevu saatinde düşmanla karşılaşacaktır. Ve o düşman ki; tarihte ve günümüzde en hunhar özellikler gösteren Türk sömürgecileridir. Bu karşılaşmanın gerçekleştiği alan ise, soylu değerler için sonuna kadar savaşılıp savaşılmayacağını belli olacağı bir çatışma alanı, bu çatışma, kim yenerse onun zaferinin kesinleştiği bir çatışmadır. Ve eğer, bütün donanımsızlığa rağmen direnişçiler, bu zeminde böylesine bir düşmanla çatışmayı göze alır ve teslim olmazlarsa, açık ki artık ulusal kurtuluş için yaşamak ve mücadele etmek son derece kolaylaşmış olacaktır. Bu anlamda da, gerçekten kimsenin beklemediği Kürdistan'daki o ulusal uyanış ve kurtuluş mücadelesi sadece bir takım teorik belirlemelerle ve bir takım örgütlerin iddialarıyla öne sürülen bir dava değil, bir daha geri dönülmemesine dostun da düşmanın da kabul ettiği bir olgu haline gelecekti. Nitekim, bu çarpışma saatinin direnişçileri, yaşamın bu biçimde yaratılmasının o büyük insanları oldular. Direnişin yüce önderi, Hayri yoldaş, bu tarihi hesaplaşmadaki kesin kararlarını açıklayan sözlerinde şöyle diyordu:

"Uygulanan işkencelere ve yasaklara karşılık direniyoruz. Parça parça da olsak faşist uygulamalara karşı çıkıyor, söylediklerini yapmıyoruz. Direnmeyi egemen kılmak istiyoruz. Politikamız direnmektir."

Nereden bakılırsa bakılsın, Kürdistan'da ihanet ve teslimiyet o kadar boldur ki, tarihte ve kusmen de günümüzde sürekli işleyen bir kural haline gelmiştir. Ama, Türk sömürgeciliği öyle bir sömürgeciliktir ki, kurbanlarının teslim olmasıyla yetinmez, onları en alçak uşaklar haline ge-

tirir. Türkiye Komünist Partisi'nin tarihine bakıldığında, bir yandan komünizmin temsilcileri katliamdan geçirilirken, kalanlarının da Kemalizmin uşakları haline getirildiği görülecektir. Türk sömürgeci-leri, kendisine karşı savaşan örgütlerin en değerli evlatlarını katlederken, kalanlarını en kötü bir tarzda uşaklığa ve teslimiyete çekmeye çalışmış, bazan da başarılı olmuştur. Kürdistan halkının geçmiş tarihinde de, bunu büyük oranda başarmıştır. Ağrı isyanında, Şeyh Sait ve Seyit Rıza'nın önderlik ettiği isyanlarda bunun örneklerine rastlanır.

Türk sömürgeci-leri tarihi tecrübelerine dayanarak, bugün de PKK üzerinde aynı uygulamayı yapmak istemektedirler. Mahkemelerdeki duruşmalarda, Kürdistan'ın birçok yöresinde sergilenen o büyük direniş ve randevulaşma saatinde, düşman adeta "tarihte o kadar güce diz çöktürten bana karşı, siz yeni güçler mi dövüşeceksiniz!" diyerek, direnişçileri teslim almaya, bu temelde bir ihanet ortamı yaratmaya çalışmış, daha önce bir çok güce karşı başardığı bu işi, PKK'ye karşı da başarmak istemiştir. Açıktır ki, tarihin kararlarından birisi de budur. Ya sonuna kadar direnilecek, ya da teslim olunacaktır.

O zeminde önce önder devrimciler üzerinde oyun oynanacağı ve onların şahsında Kürdistan'ın yeniden teslim alınmak isteneceği açıktı. PKK, tarihsel gelişimin ana doğrultusunu tayin etmek ve direnişe önderlik edecek çizginin hakim olması için rolünü oynamak zorundaydı. Eğer büyük bir yara alınmak ve daha sonraki gelişmelerin çarpık bir biçime bürünmesine yol açılmak isteniyorsa, bu zeminde mutlaka direnilmeliydi. Bu direnmeden başarıyla çıktığında, gelecek sağlama alınmış olacaktı. İşte bu bilinç ve inançla PKK'nin yiğit önder ve militanları, ulusal kurtuluş savaşının en zorlu mücadelesini burada verdiler. Taraflar arasında büyük dengesizlikler olmasına rağmen, gösterilen büyük direnmenin, sağlanan başarının daha sonraki gelişmelerin yönünü ve hızını etkilediği gibi, saçılan zafer tohumunun, kendisi olduğunu da kabul etmek gerekir. Bu savaş, yalnız PKK'nin değil, tüm Kürdistan Ulusal Kurtuluş sürecinin gelişme yolunu ve hızını belirleyecek, ve salt kahramanlık olgusu olarak değerlendirilmeyerek direniş çizgisinin kurumlaşması ve direnişin önderliğinin pekişmesi anlamında bir savaş olacaktır.

Mehmet Yoldaş, Filistin de şehit düşen A. Kadir ÇUBUKÇU Yoldaşın cenaze töreninde.

Bu randevulaşma saatinde, başta PKK'nin önderleri olmak üzere büyük kayıplar verilmesine rağmen, yaman bir direniş yaratıldı ve büyük bir sonuç alındı. Ulusal direniş çizgisi ülkenin somutunda temel mücadele çizgisi haline getirildiği gibi, buna önderlik eden ideolojik-politik-örgütsel önderlik de geliştirildi. Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat ve onlarca şehidin, güçler arasındaki büyük dengesizliğe rağmen verdikleri ve başardıkları savaş, böylesine anlamlı yüklü bir savaştır. Artık önu durdurulamayacak ve mutlaka zafere

gidecek olan bu savaşta, direnişçiler bu durumu ve geleceğe inançlarını şöyle ifade ediyorlardı:

"Kürdistan'da Türk burjuvazisinin sömürgeci egemenliği vardır. Bu egemenlik Kürdistan toplumuna yabancısıdır, çağdışıdır ve zorla ayakta tutulmaktadır. Bu egemenliğe karşı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi vermek, her bilinçli ve dürüst Kürdistan insanının görevidir. Kürdistan'da böyle bir mücadele başlamış, Kürdistan halkı proletarya önderliğinde kurtuluş sürecine girmiştir. Bu süreci durdurmaya hiçbir zor kuvvetinin gücü yetmeyecek, zafer mutlaka Kürdistan halkının olacaktır. Böyle bir mücadeleye katılmış olmakla pişman değiliz, davamız haklıdır. Bu davanın neferi olmaktan şeref duyuyoruz. Tarih karşısında görevimizi ifa ediyoruz. Tarihin bizim için hükmü be-rattır..."

En yüce değerler olan bağımsızlık ve özgürlüğün kazanılması doğrultusunda atılan adımların anlamını bilmek gerekir. Direnişler, bu değerlere ulaşabilmede paha biçilmez katkılar sağlamıştır. Eğer Kürdistan'da ulusal direniş eyleminin, bilincin ve savaşın önu alınamıyorsa, dalga dalga tüm topluma yayılıyorsa, savaşımız gittikçe önu durulmaz bir sel haline geliyorsa, bunun tek büyük kaynağı direniş şehitleridir. Mücadele, artık bu kaynaktan gelişecek ve zafere gidecektir. Bu noktada, artık işler bir anlamda kolaylaşmış; çalışmalar buradan alınan güçle başarılı sonuçlar yaratmıştır. Birçok dağılma, çürüme, çökme alâmetleri ortaltığı kaplarken, Kürdistan'da mücadele umudunun taptaze tutulması, zafere gidecek kavranın ön hazırlığının derinliğine yapılması, direniş şehitlerinin anılmasının gereğini yerine getirmenin sonucudur.

Anılara kötü bir bağlılık, nasıl ki bizi en soysuz bir uçuruma götürürse; anılara layık ile bağlı olmak ta, onların düşündüklerini gerçekleştirilmekle gösterilebilir. Mazlum DOĞAN yoldaş; "hazırlık ve toparlanma taktiği doğrudur. Acelecilik ve gözü dönmüş atılganlıktan çekinmek gerekir. Bizce örgütlenme, propaganda ve askeri hazırlık bir-iki yıl sürmelidir" derken bize yapmamız gerekenleri belirtiyordu.

"Bu halk mutlaka kurtulacak, belki on yıl veya yirmi yıl alır, ama mutlaka bir halk savaşı verilecek" derken, Kemal PİR, kurtuluşa kesin inancı ve ona ulaşmak için izlenmesi gereken yolu gösteriyordu.

Hayri yoldaş; "mezar taşıma borçlu yazın" dediği o yüce düşüncesinde, sömürgeci esareti parçalayıp bağımsız ve özgür bir Kürdistan ülkesi yaratılınca kadar savaşmanın zorunluluğunu ve bu uğurda yapmamız gerekenleri anlatıyordu.

Şimdi onların yoldaşlarına ve Kürdistan halkına düşen görev, onların anılarının gereklerini hayata geçirmekten başka bir şey değildir. PKK'nin son iki yıllık tarihinde girdiği çetin savaşının oluşumunda ve gelişiminde bu anılara bağlı-

ğın büyük rolü vardır. Bu anılara bağlılığı ve direnişi zafere kadar götürmenin dışında soylu bir yaşam düşünülemez. Gerçekte zaferin ucu yakalanmış, devrimci direniş ruhu kurtarılmıştır. Halkımız artık ulusal direnişle ve bu uğurda şehit verdiği kahraman evlatlarıyla övünebilir.

PKK direnişi ile sadece düşmanın imha politikasını boşa çıkarmamış, aynı zamanda yeniden ve daha yüksek seviyede ulusal direnişin teorik-pratik hazırlıklarını gerçekleştirerek, kendisini ve Kürdistan halkını yepyeni bir dönemin eşğine getirmiştir. Bu dönem, stratejik ifadesini PKK'nin politik, askeri ve örgüt çizgisinde bulan devrimci silahlı direniş mücadelesidir. İçinde bulunduğumuz bu evrede Partimizin değerleri, kadroları ve önderleri bizzat en ön saflarda yer alarak direnmekte ve gerektiğinde şehit olmaktadır.

Halkımızı kurtuluşa götürecektir direniş çizgisinin hayata geçirilmesi için kan vermeyi yurtseverlik ve devrimcilik adına ulaşılabilecek en yüce merteye olarak kabul eden PKK, bunu ülkeden uzak alanlarda da göstermeyi bilmiştir. Cunta sonrası yaşanan geri çekilme ve hazırlık yıllarında, geleceği en güçlü tarzda hazırlamanın yalnızca direniş ve savaş içinde mümkün olduğu gerçeğinden hareketle, Filistin halkının kurtuluş savaşına en büyük desteği verip, o savaş içinde çelikleşmeyi de bilen PKK, her iki halkın ittifakını da yine böylesine güçlü temellerde yaratmıştır. Filistin halkının mücadelesinde dün-şen ilk şehidimiz Abdulkadir ÇUBUKÇU'dan, son İsrail saldırısına karşı göğüslerini siper ederek hayatlarını böylesine onurlu noktalamayı bilen onlarca PKK'li militanın bu alanda gösterdikleri direniş, PKK'nin ve Kürdistan halkının bölge ve dünya halklarıyla kardeşliğinin koparılmaz bağları olmuştur. Dünya halkları, PKK Hareketini ve onun şahsında Kürdistan halkını bu direnişle tanımıştır.

militanların gösterdikleri direnişler, artık Partimizi yaşatmak ve yok olmaktan korumakla sınırlı olmayacaktır. Bu dönem, Partili militanların direnişleriyle Parti ve halkın örgütlenmesini daha da geliştirecekleri, yüzbinleri harekete geçirerek savaşacakları, ve yeni silahlı güçler yaratacakları, bunun içinde daha çok yaşama- lan gereken bir dönem olacaktır. Ölümler, bizde gerçek anlamını geçmiş dönemde bulmuştur. Bundan sonra halk kurtuluş savaşçıların bu anlama katabilecekleri tek şey, yaşamayı ve yakalanmamayı direniş haline getirmek ve üç yıllık birikimlerini bu temelde hayata geçirmek olacaktır.

Şüphesiz bu dönemde de şehitlerimiz olacak; ve hem de sayı on binleri bulacaktır. Ama her toprağa düşüş, arkasından yüzbinleri örgütleyecek ve savaşacaktır. Nitekim, daha ilk adımlar atılırken verilen kayıplar, dönemin ne kadar zorlu ve acılı geçeceğinin göstergesidir.

Partimizin yeni döneme uygun mücadele çizgisinin hayata geçirilmesinde ve direnişin örgütlenmesinde bir köprü rolü oynayan Hêzik, Cizre direnişleri ve son olarak da Partimiz Merkez Komitesi Üyesi Mehmet KARASUNGUR ve parti militanlarından İbrahim BİLGİN yoldaşların şehit olması, döneme damgasını vuran acı, fakat bir o kadarda soylu gerçeklerdir.

Yeni dönemin ilk şehitleri olan Şahin KILAVUZ, Cahit DAYAN, Fuat ERTÜRK, Veysi ŞİMŞEK, Veysi HANTAŞ, Hasan ÖZCELİK, Musa İLK, Beşir AKSOY ve Cizre direnişinde şehit düşen Cevdet GÜNERHAN, Ferhat İL yoldaşların yanı sıra, 2 Mayıs 1983 günü şehit düşen Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşlar, şu soylu gerçeğin en açık ifadesidirler! PKK, bu yeni dönemde de hangi ortamda olursa olsun proletaryanın direniş silahına sarılacak ve bu temelde hazırlıklarını mutlaka ülke sathında bir güce dönüştüreceklerdir.

D) YENİ DÖNEMİN DİRENİŞİ VE DÖNEME DAMGASINI VURAN KİŞİLİKLER

Parti II. Kongresi ile ilan edilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesinin bu yeni dönemine çok güçlü hazırlıklarla giren PKK, devrimci direniş çizgisini ülkedeki devrimci halk potansiyeli ile birleştirmenin cesaretli adımlarını atmış bulunmaktadır. Faşist cuntanın iktidara geldiğinden bu yana "bitirdik...kaldırlar...kurtulduk" vb. dediği PKK'nın çok yakın zamanlarda sergilediği direnişler, yalnız Türk faşist cuntasını değil, ilgili tüm çevreleri ayağa kaldırmıştır. Eğer ülkeye yeniden kök salar, kitleler arasına girerse tekrar büyük bir gelişmeye yolaçağının, yıllardır örgütlenilen ajan yapıyı dağıtarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine en güçlü hamleyi yaptıracağı ve en önemlisi de bölgede köklü değişiklikler yaratacağının bilincinde olan başta Türk sömürgeciliği olmak üzere, emperyalizm ve bölge gericiliği, PKK'ye ve halk kitlelerine karşı topyekun imha planlarına bugünden girişmiş durumdadırlar.

Geçmişin direnişçiliği üzerinde gelişen bugünkü örgütlü direnişin, daha ilk adımda bu güçlerin saldırısına maruz kalması, devrimimizin yeni dönemdeki özelliklerinden ve düşman için ciddi bir tehlike olmasından ileri gelmektedir. Partimizin bu yeni dönemde de en atak, en ileri ve en bilinçli savaşçıları kaydedeceği açıktır.

Yeni dönemin özelliklerini kısaca açıklamaya çalışırsak görülecektir ki, bu dönemi yaratacak kişilikler, halk savasına önderlik edecek ve onu zafere götürecektir özelliklerin sahipleridir. Önümüzdeki dönem, Partimizin ülke çapında kendi örgütlerini yarattığı, halkımızın ulusal kurtuluşu için PKK önderliğinde örgütlendiği, kendi silahlı gücünü yarattığı ve düşmanla amansız bir savaş içinde olduğu bir dönemdir. Böyle bir savaşa önderlik eden

Mehmet KARASUNGUR yoldaş, bu dönemin önder bir direnişçisi olduğu gibi, PKK hareketinin önderlik çizgisinin yaratıcılarından ve PKK'nin direniş çizgisinin hayata geçirilmesinde en militan faaliyetlerde bulunan bir değerdir.

1978-79 yılları, Türk sömürgecilerinin devrimci hareketi yoketmek doğrultusunda kesin hüküm biçtiği, ama aynı zamanda Kürdistan tarihinde devrimci bir Parti'nin kurulmasının karar yıllarıydı. Birçok gücün içinde bulunduğu olumsuzluğa rağmen, bu yıllarda kahramanca bir çıkış yapılmalıydı. Fakat böyle bir çıkış, yürekli önderler ve militanlar isterdi. İşte Mehmet KARASUNGUR yoldaş, böyle bir anın güçlü kişiliğidir. O, PKK'nin ilanında ve

Amansızdır savaş, alabildiğine kayısıya hani ne derler, destanlara yaraşır Ben düşerim. Gelir bir başkası. Hepsisi bu. Bu yolda kişinin ne önemi var!

direniş çizgisinin hayata geçirilmesinde en küçük bir tereddüt taşımadığı gibi, en ileri hatlarda görev almayı ve bu görevleri bizzat militanca yerine getirmeyi de en şerefli işlerden birisi olarak görmüş, bu anlamda da PKK'nin doğuşundaki tarihsel rollerden birisini oynamıştır.

Mehmet KARASUNGUR yoldaş, PKK tarihinde ve çağdaş ulusal kurtuluş mücadelemizde Hilvan, Siverek ve giderek tüm ülke çapında yaygınlaşan direnişin temel cesaret, fedakarlık ve bilinç kaynaklarındandı. Bu yıllarda, devrimci bir partinin şekillenmesinde olduğu kadar, direniş çiziminin -ki onsuz devrimci bir parti olunamaz- yaratılmasında bu adımlar atılma-

usta taktikleriyle düşmana büyük kayıplar verdiren, cesareti, bilinci ve ataklığı ile düşmana korku salan büyük bir komutandı.

O, Parti'nin doğmasında olduğu kadar, daha sonraki gelişim sürecinde de Parti'nin yeni döneme ilişkin derinleşen ve genişleyen ideolojik-politik-askeri önderlik çizgisini en üst düzeyde kavramış, bunu coşku ve kararlılıkla hayata geçirmesini bilmiştir. Bu yönü o kadar açıktır ki, bu yıllarda tüm Türkiye ve hatta Ortadoğu'da birçok örgüt ve önderde görülen yılmılık, kendini dağıtma gibi hastalıkların adeta panzehiri olmuştur.

12 Eylül sonrasında görevli gittiği İran ve daha sonra Irak Kürdistan'ındaki çalışmalarıyla, Mehmet yoldaş, mücadelemizin o alanın olanaklarından yararlanmasının koşullarını yaratmıştır. Kuzey-Batı Kürdistan'daki devrimci mücadelenin, Kürdistan'ın diğer parçalarıyla pratik çalışmasıyla gösteren Mehmet yoldaş, bir yazısında şöyle yazıyor:

"Kuzey-Batı Kürdistan'daki devrimci önderliğin diğer parçalar üzerindeki etkinliği ve rolü dikkate alınarak zamanında gerekli tedbirler alınmalı, insanlarımız bu doğrultuda eğitilmelidir..."

PKK hareketinin Kuzey-Batı Kürdistan'daki proletarya direnişçiliğini diğer parçalara da taşıyan Mehmet yoldaş, bu parçalardaki burjuva-feodal önderliğin geneldeki Kürdistan Kurtuluş Mücadelesine büyük zararlar verdiğini belirtirken ise şunları yazıyordu:

"...Doğu Kürdistan'daki burjuva feodal önderlik salt kendi alanında tahribat yaratmakla kalmadı. Kürdistan'ın diğer parçalarındaki bazı burjuva, küçük-burjuva örgütleri de yanına alarak tahribatlarının sınırlarını daha da geliştirdi. Avrupa sosyal-demokratlarıyla ve bölge gericileriyle karmaşık bağlantılar içine girdiler. Tüm Kürdistan'ı emperyalizmin en hayin komploları için elverişli bir alan haline getirmek istediler. Bu tavırları önemli oranda teşhir ve tecrit olmasına rağmen, hala da sürdürmektedirler"

Kürdistan'da bugüne kadar bir türlü gerçekleşemeyen ulusal birlik, cephe vb. için uzun zamandan beri çaba sarfeden Parti'nin bu konudaki anlayışını hayata geçirmek için, büyük tehlikeleri göze alarak, bu yolda şehit olan önderimiz Mehmet KARASUNGUR yoldaş, kendi tecrübelerine dayanarak şu belirlemeleri yapmıştı:

saydı, PKK pratiğinin de bir anlamı olmayacaktı. Eğer daha sonraki yıllara damgasını vuran bir direniş çizgimiz ve direnişin önderliği oluştursa, Mehmet KARASUNGUR yoldaşın böyle bir oluşumdaki payı gerçekten tarihseldir.

Mehmet KARASUNGUR yoldaş, PKK'nin gerek ideolojik önderlik çizgisinin ve gerekse direnişçi politik önderlik çizgisinin gelişmesinde başından beri yer alarak, halkımızın her sınıf ve tabakasından birçok insana cesaret vermiş bir halk önderidir. Hilvan ve Siverek direnişlerinin de örgütleyicisi olan Mehmet yoldaş, aynı zamanda en tehlikeli noktalarda elde silah eşkiya çetelerine ve sömürgeci kolluk kuvvetlerine karşı büyük çatışmalara giren ve

".. Yüzyıllarca ulusal ve sosyal gelişmesi engellenmiş, iç dinamikleri büyük tahribatlara uğratılmış ve tam bir örgütsüzlüğün içinde tutulmuş Kürdistan halkının örgütlü birliği önünde büyük engellerin olması kaçınılmazdır. Birliğin önündeki engeller, zorlukların bilincinde olarak sabırlı, kesintisiz bir çalışma yürütülerek, doğru taktik ve manevralarla kaldırılmalıdır. Gerçek bir birliğin birkaç aydının masa başında imzalayacağı protokollerle sağlanamayacağı, mücadelenin ateşi içinde başarıyla gerçekleştirileceği tartışılmaz. Halkın devrimci gücünü bölenlerin her türlü oyunları boşa çıkartılabildiği oranda, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi en geniş boyutlara ulaşacaktır..."

Mehmet KARASUNGUR yoldaş, en son olarak bulunduğu Güney Kürdistan'da ise, yıkılmanın eşğine gelmiş Saddam rejiminin zayıflığından yararlanmak gerektiğini söyleyerek, şunları belirtiyordu:

"Güney Kürdistan'da şu an sıcak savaş durumu vardır. Oluşturulan asgari birliği güçlendirmek, bölücü davranışları engellemek için çaba gösterilmelidir. Savaş şartlarının bulunduğu, ilerici güçlerle gerici güçlerin Irak üstünde boy ölçüştüğü, birbirlerini yok etmeye çalıştığı bir aşamada, birlik ve mücadelenin yükseltilmesine hizmet etmeyen her davranış ve düşünce, doğru temellerden kaynaklandığını iddia etsede, devrime zarar vereceği bilinmelidir"

MEHMET KARASUNGUR, henüz modern bir önderliğe kavuşmamış olan Kürdistan'ın bu parçalarındaki gelişmeler karşısında her zaman proletaryanın tavrını temsil edebilme gücünü göstermiş, PKK direnişçiliğini bu alanlara da taşıyarak, yıllardan beri Kürt köylüsünün, halk kitlelerinin ufkunu karartan burjuva-feodal önderlikleri teşhir etmiştir. Son olarak da, ulusal güçler arasında süren ve yüzlerce yurtsever insanın ölümüne yolaçan çatışmaları durdurmak ve faşist Saddam rejimine karşı birlik sağlamak için görev almış ve bu görevinin başında şehit düşmüştür.

Yeni dönemde direniş çizgisini her alana başarıyla uygulamak, elbetteki zorluklara göğüs germeyi gerektirir. Bunun için ise, güçlü, yürekli, sabırlı önderlere ve örgütlere ihtiyaç vardır. İşte, O, bu vasıfların sahibi idi. PKK'nın oluşumu ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi biraz da bu adla anılacaktır. Ve eğer, direniş bundan sonra gittikçe kızışan bir savaş biçiminde geliyecekse, her şeyden önce Mehmet yoldaşın adının kaynaklık edeceği güçlü bir temele sahiptir. Tarihte öyle adlar vardır ki, oynadıkları rolle çevrelerini sürükler ve örgütlerler. Böyle bir kişilik olan Mehmet yoldaş, gerek PKK önderliğine ve gerekse onun direniş çizgisine duyduğu güvenle çalışırken, Kürdistan'da uğruna en çok savaşılacak bir oluşumun ancak böyle gerçekleşeceğinin bilincinde idi.

Gerek PKK'nın önderlik özelliğinin ve gerekse bu önderliğin açık sorumluluğu altında militan çizginin gelişmesi, ne rastgele, ne de tesadüfi bir olaydır. Tamamen ve başlangıçtan itibaren büyük bir bilinçle, bu bilincin Partileşmesi ve direniş dönüşmesiyle kopmaz bir biçimde birbirine bağlıdır. PKK, halka dayanan önder ve militanlarıyla kitleleşmeyi başarmış bir harekettir. Bu nedenle tesadüflere yer bırakmaz. Böyle bir özelliği daha başlangıçta bünyesinde taşıyan PKK, Marksizm-

İbrahim BİLGİN ve Şahin KILAVUZ yoldaşların PKK I. Konferansında çekilmiş resimleri.

Leninizm geleneğine uygun bir gelişme yaşamıştır. Bundan sonrası açık ki, etle-tirnak gibi birbirinden ayrılmayan bu miras üzerinde şekillenecektir. Böyle bir mirası yaratan direniş şehitleri, bu anlamda ölümsüzdür. Madem ki gelecek, bu kadar yoğun bir biçimde direnişin kendisinde gömülü, o halde direniş şehitlerinin bizzat kendilerinin bu geleceği ürettikleri söylenebilir. En başta sorulan sorunun anlamını, şimdi daha iyi ifade edebiliriz. Kürdistan'da bundan sonra gerçekten yaşayacak olan yüzlerce militanı, sempati-zanını ve önderini şehit veren ve Kürdistan halkını ne pahasına olursa olsun zafere ulaştıracak olan PKK olacaktır. Baskının, vahşetin, acıların en yoğun olduğu bir yerde direnişlerinde en görkemlisi yeşerecektir.

Biz, şehitlere bağlılığımız konusunda daha fazla söz söyleme durumunda olmayız. Bundan sonrasını tüm halkımız, partili militan ve sempati-zanlarımız pratikleriyle söyleyeceklerdir. Zaten şehitlerimizden bizden istediği de budur. O halde:

Tüm Partili Militan ve Sempati-zanlar!

Haki KARER yoldaş ile başlayan ve son halkaları Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşlarla daha da yücelen direniş şehitlerimiz anılarının emfettiği şekilde, halkımızın, ulusal birliğinin somut ifadesi olan ulusal kurtuluş cephesini yaratmak ve silahlı direniş mücadelesini geliştirmek için bütün yetenek bilinç, cesaret ve özveriyle Partimizin di-

reniş çizgisini her alana başarıyla uygulayalım.

Büyük önderimiz Mehmet KARASUNGUR yoldaşın; "Artık az bilinçle rahat bir ortamda devrimci mücadeleyi sürdürmenin olanaksızlığı bir tarafa, yaşamın bile mümkün olmadığı, hele halka önderlik yapmanın hiç mümkün olmayacağı çok daha iyi kavrandı. Devrimciliğin yüksek bir bilinç, büyük özveri gerektirdiği, sıradan çalışma yerine daha dikkatli ve bir usta olarak hareket etmenin zorunluluğu kavrandı. Artık objektif ve subjektif olarak amatör çalışmaların devri kapanarak güçlü devrimciler örgütüne layık olacak tarzda profesyonelce çalışmalar kendini dayatmaktadır. Kitleler bizzat kendi deneyim ve gözlemleriyle politik olarak hatalan eleştirecek bir düzeye ulaşmıştır, amatörce çalışmaların affetmemektedir." diyen sözleri, bizleri, içinde bulunduğumuz dönemin ağırlığını kaldırarak güçte devrimci çalışma yapmaya davet etmektedir. Bu davete, Türk sömürgeciliğini, emperyalizmi, bölge gericiğini ve "PKK bizi ulusal güçlerden saymıyor" diyerek direnişe yanaşmayan, her geçen gün daha da olumsuzlaşan küçük-burjuva reformistlerini kahredecek büyüklükte cevap vermek için mevzilerimizdeki yerlerimizi daha da sağlamlaştıralım.

Kahramanlar Yaratan Yiğit Kürdistan Halkı!

Yıllardan beri varlığınıza kastederek, ulusal değerlerimizi ayaklar altına alan ve toplumsal gelişmemizi zorla engelleyen

faşist Türk sömürgecilerine karşı, bağımsızlık ve özgürlük için ulusal kurtuluş mücadelesini yaratan ve bu uğurda seve seve ölüme giden direniş şehitlerine sahip çıkmanın zamanı gelmiştir. Açık ki, onlara sahip çıkmanın tek yolu, onların uğruna kan döktükleri bu davada yer almak ve ulusal birliğin yaratılması için PKK etrafında birleşmektir. "Devrimden çıkan olan kesimlerin birliği sağlandığı an, Kürdistan devrimi başarıya ulaşacaktır." diyen yiğit evladınız Mehmet KARASUNGUR yoldaşın sözlerini hayata geçirelim

Kürdistan'ın Bütün Ulusal Güçleri!

Ulusal varlığımıza kasteden sömürgeci güçlerin ve bölge gericilerin saldırılarının ciddi boyutlar aldığı bir dönemde, kendi dar grup ve örgüt çıkarılmalarını korumanın telaşında olamazsınız. Kürdistan çapında ulusal birliğin kurulmasının zorunluluğu kendisini dayatmıştır. Bu görev, yalnız başına veya sahte birlikler kurularak gerçekleştirilemez

Geçmişten beri süregelen çatışmalar ve dağıntılar halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine büyük zararlar vermekte ve halkımızın savaş gücünü zayıflatmaktadır. Bu kadar vahim sonuçlar ortada iken, hiçbir ilerici-yurtsever gücün tavından yana olamaz. Emperyalistlerin ve sömürgecilerin öteden beri istedikleri bir ortamı kendi ellerinizle yaratmakla suç derecesine varan, büyük zararlar içindedir. Bu durumunuza son vermek ve çatışmaların durdurulması, ulusal birliğin ve bölge halklarıyla ittifakın kurulması için çaba sarfeden güçlere yardımcı olmak zorundasınız.

PKK, bu konuda öteden beri yoğun bir çaba sarfetmekte ve bir ulusal kongrenin toplanması için çağrısını tekrarlamaktadır. Sorumluluk duyduğumuz böyle bir birliğin gerçekleşmesi için bütün gücümüzle çalışmaktayız. Bu konudaki kararlılığımızı, KYB ile IKP ve diğer güçler arasındaki tehlikeli çatışmayı durdurmak için çaba sarfeden Parti Merkez Komite üyemiz büyük komünist Mehmet KARASUNGUR ve değerli militan İbrahim BİLGİN yoldaşları şehit vererek bir kez daha kanıtlanmış durumdayız. Çabalarımız sürecektir.

Bölge ve Dünya İlerici Halkları!

Kürdistan'da yükselen devrimci-direniş, tüm bölge halklarının kaderini etkileyen bir özelliğe sahiptir. Varlığına kasteden düşmana karşı kararlı bir mücadele veren Kürdistan halkının mücadelesini desteklemek, sizin de çıkarımızdır.

Bu mücadeleyi desteklemek, sadece insanlığın ahındaki bir kara lekeyi silmekle kalmayacak, bölgedeki en gerici güçleri tasfiye etmek için verilen bu destekle dünya ilerici insanlığına karşı da en soyulu görevlerden birisi yerine getirilmiş olacaktır. Kürdistan halkının içinde bulunduğu bu zorlu savaşta, üzerinize düşeni yapmalısınız.

İbrahim BİLGİN yoldaş komutanı- olduğu eğitim birliğinin başında

- MEHMET KARASUNGUR YOLDAŞIN ANISI YOLUMUZU AYDINLATAN SÜREKLİ BİR MEŞALEDİR!

- YAŞASIN TÜM KÜRDİSTAN ULUSAL GÜÇLERİNİN BAĞIMSIZLIK ÇIKARLARI TEMELİNDEKİ BİRLİĞİ!

- KAHROLSUN SÖMÜRGEÇİLİK, EMPERYALİZM VE YERLİ GERİCİLİK!

KÜRDİSTAN'DA İÇ ÇATIŞMALAR VE PROLETARYANIN ÇÖZÜMLEYİCİ ROLÜ

A- SORUNA NASIL YAKLAŞILMALI

Derin tarihsel, sosyal ve siyasal nedenlerden kaynaklanan Kürdistan'daki iç çatışmalar günümüzde de yeni yaralar açmaya devam etmektedir.

Ulusal kurtuluş doğrultusunda hayati adımların atılması gerektiği her dönemde, mücadelenin karşısına dikilen en önemli engellerden biri de daima bu iç çatışmalar olmuştur. Tarihten günümüze dek, değişik biçimler altında da olsa tekrarlanan bu gerçek, bu kez de Güney Kürdistan'da karşımıza dikilmektedir.

Yüzlerce yurtsever ve devrimcinin hayatına ve büyük maddi ve manevi zararlara malolan bu çatışmalar, Güney Kürdistan mücadelesinin günümüzde yüklenildiği sorumluluklar nedeniyle çok daha yıkıcı sonuçlar yaratmaktadır.

Kürdistan'daki objektif ve subjektif yetersizlikler bu tür iç çatışmalara zemin yaratmış olsa da, bunda hakim ulus devrimci güçlerinin hata ve yetersizliklerinin de önemli payı olduğu ortadadır.

Söz konusu güçlerin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini stratejik bir müttefik güç değil, kendi programlarını uygulamada kullanabilecekleri taktik bir araç olarak görmeleri bu alandaki olumsuzlukları daha da derinleştirmektedir.

Partimiz daha başından beri, hem Kuzey-Batı Kürdistan ve diğer parçalardaki reformist milliyetçi eğilimlerin bu çatışmalara taraf olma anlayışlarına ve hem de özellikle klasik Komünist Partilerin temsil ettiği hakim ulus devrimci güçlerinin faydacı yaklaşımlarına şiddetle karşı çıkmış, tek doğru çözüm yolunun doğru bir stratejik ve taktik yaklaşım ile bunu hayata geçirebilecek güçlerin modern örgütlenme ölçeklerine uygun, somut ifadesini ulusal kurtuluş cephesinde bulan ortak örgütlenme ve eylemini yaratmak olduğunu ısrarla savunmuştur.

Özellikle son dönemlerde çatışmaya taraf olan tüm güçlerle sürdürdüğü anlamlı ilişkilerle bu çabasını ete-kemiğe büründürmeye başlayan Partimiz, 2 Mayıs 1983'de bir MK üyesi Mehmet KARASUNGUR, diğeri Parti militanlarından İbrahim BİLGİN olan çok değerli iki üyesini bu alanda şehit vermiştir.

Kürdistan'da günümüzde yaşanan iç çatışmaları, ister dış egemen güçlere karşı mücadele, isterse iç sınıfsal mücadele anlamında bir yere oturtmak son derece güçtür. Bu, iç çatışmaların dayandığı uzun tarihsel geçmiş ve günümüzde Kürdistan üzerinde çatışan güçlerin birbirlerine karşı takındıkları tutumlarla yakından bağlantılıdır. Soruna taraf olan güçler sürdürdükleri bu iç çatışmalara ilericilik-gericilik, sınıf mücadelesi veya ajanlara karşı mücadele gibi değişik adlar koymakla birlikte; sorun derinliğine ele alındığında gerçeğin hiç de böyle olmadığı rahatlıkla görülebilir. Bu tür iddiaların saklıları eğer kendilerini biraz daha sağlıklı düşünmeye zorlarsa bu çatışmanın derin tarihsel, sosyal ve siyasal nedenleri olduğunu onlar da kabul edeceklerdir. Çünkü, taraflar bu çatışmalardan sonuç alabilmek için oldukça zorlanmakta, hatta büyük kayıplara uğramakta, ama her türlü iddialarına rağmen olumlu bir sonuçta doğru yol alamamakta ve sonuç olarak çatışmaları sürdürmekten başka bir çare bulamamaktadırlar.

Anlaşılabileceği gibi, sorun, çatışmaya taraf olan güçlerin, iradelerini ve boyutlarını aşmıştır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, toplumsal bir yara haline gelmiş olan

bu sorun, her şeyden çok Kürdistan halk güçlerinin kendi öz çıkarları temelinde örgüt ve mücadele geliştirmedeki zayıflığını göstermektedir.

Bu noktada belirtilmesi gereken en önemli şey, sorunun çözümünün neye bağlı olduğu ve nasıl çözümleneceğinin doğru tespit edilmesidir. Soruna yüzeysel yaklaşımlar yerine; evrensel gerçekler, Kürdistan'ın yakın tarihsel geçmişi, günümüzde Kürdistan üzerinde çatışan güçlerin konumu ve ülkemizde şekillenen son sosyal ve siyasal gelişmeler bakımından yaklaşmak en doğru yoldur.

Öncelikle çağdaş gelişmelerin ışığında, ulusal ve sınıfsal mücadelenin genel konumlarına bakmakta yarar var; Marksizmin ilk büyük ustaları Marx ve Engels, 1850'lerde Komünist Manifesto'ya yazdıkları çeşitli önsözlerde, diğer şeyler yanında sınıf mücadelesinin gelişiminin temel bir kuralını da önemle ortaya koyarlar. Bu kural, bir ulusun bünyesindeki sınıfsal gelişmenin, o, ulusun kendi kaderini özgürce tayin etmesine, yani kendi ulusal bağımsız devletini gerçekleştirmesine yakından bağlı olduğudur. Hatta Avrupa proletaryasının sınıf mücadelesini geliştirmesinin ön koşulu olarak, Engels, Avrupa'daki çeşitli imparatorluklar altında kendi bağımsız devletlerini kurmayan ulusların, bu imparatorlukları mutlaka tasfiye ederek bağımsız uluslar haline gelmesi gerektiğini belirtir. Demek ki, sağlıklı bir sınıf mücadelesi ve proletarya hareketinin gelişmesi için, her şeyden önce, yabancı işgal ve boyunduruğun kırılması gerekmektedir.

Güçlü bir sınıf mücadelesinin gelişimi, her şeyden önce yabancı egemenliğe karşı güçlü bir ulusal mücadelenin geliştirilmesine bağlıdır. B. Avrupa'daki bir çok mücadele bunun böyle olduğunu kanıtlamıştır. Yabancı egemenlik ortadan kaldırılmadıkça yapılabilecek şey tüm ulusal güçlerin yabancı egemenliğe karşı dikilmesini sağlamaktır. Nitekim proletarya ve diğer emekçi sınıf ve tabakaların bu burjuvazinin çeşitli krallıklara karşı açtığı ulusal bayrak altında birleşerek mücadele etmeleri bu nedenledir. Ülke içinde yabancı işgal ve egemenlik alabildiğine güçlü olduğunda, sınıfsal mücadelenin gelişimi şurda kalsın, bir bütün olarak toplumun özgür gelişimi bile büyük engellerle karşı karşıya kalır. Bu nedenle bu tür toplumlarda gelişimin ana yönünü belirleyen şey öncelikle yabancı işgal ve egemenliğin ortadan kaldırılmasıdır.

Sınıf mücadelesinin daha çok yabancı işgal ve egemenliğe karşı mücadele içinde geliştiği gerçeği, kendisini en çok emperyalist sömürgecilğe karşı geliştirilen mücadelelerde ortaya koymuştur. Yabancı boyunduruk altındaki toplumlarda sınıf mücadelelerinin en çok geliştiği dönem, milli kurtuluş dönemidir. Dış egemenlik altında bir türlü gelişemeyen sınıf mücadelesinin bu egemenliğe karşı mücadele temelinde iktidar mücadelesinin gündeme gelmesiyle büyük hız kazandığı ve tüm toplumsal güçlerin kendi konumlarını güçlendirmek için önderlik üzerinde büyük bir çekişme içine girdikleri görülmektedir. Çünkü, yabancı egemenliğin ortadan kaldırılması aynı zamanda bir sınıfın diğer sınıf üzerinde egemenlik kurmasının koşullarını da ortaya çıkarmaktadır. Çin pratiği bu konudaki en açık örneklerden biridir. Daha önceleri birbirleriyle savaş halinde olan toprak ağaları, komprador-burjuvazi, köylülük ve işçi sınıfı arasındaki bu geniş iç savaşların yönü, Japon işgalinin gelişmesi ile değişmiştir. Yabancı hakimiyet henüz ortada yokken veya zayıfken iç sınıf mücadeleleri son

derece yoğundu. 1924'ten 27'ye ve yine 1928'den 35'lere kadar büyük iç savaşlar yaşandı. Fakat Japon işgalinin gelişip giderek ülkenin önemli bir kısmı üzerinde denetim kurmaya başlamasıyla; sınıflar da kendi aralarındaki çatışmayı ikinci plana iterek, bir uzlaşma ve cepheleşmeye yöneldiler. Hatta bu uzlaşma ve cepheleşmelere, daha önce emperyalizmle şu veya bu yönde işbirliğine girmiş kişiler bile dahil edilerek, Japon yanlısı güçler dışındaki tüm sınıf ve tabakaların birliği sağlandı. Milli Kurtuluş Cephesinde bir araya gelen bu güçler arasında artık bundan böyle hakim olan yan çatışma değil, uzlaşma olmuştur. Bir diğer örnekte Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. Ancak Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önemli bir ayırıcı özelliği vardır. Bu ülke emperyalizmin doğrudan işgal altında tuttuğu klasik bir sömürge değil, başında emperyalizmin kuklası bir yönetimin yer aldığı bir yenisömürge'dir. Bu özelliğinden ötürü Güney Vietnam'da emperyalizme karşı mücadele, kukla yönetime karşı verilen mücadele ile birleştirilmiş, dolayısı ile ulusal mücadele ile sınıfsal mücadele önemli oranda iç içe geçmiştir. Burada da ulusal kurtuluşun çıkarı olan tüm güçler birleşmiştir. Ama bu, şüphesiz ki, tüm bu güçler arasındaki çelişkilerin bittiği anlamına gelmez. Çelişkiler devam etmektedir. Söz konusu olan şey çelişkilerin çözüm yöntemlerini daha çok iknaya dayanması ve sert çatışmalara varılmamasıdır. Emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı kullanılan zor yönteminin, halk güçleri arasındaki çelişkilerin çözümünde kullanılmasından kesinlikle kaçınılmalıdır. Mevcut sınıf çelişkilerinin çözümü ancak yabancı egemenlik ülkeden kovulduktan sonra gündeme gelebilir, bu durumda da daha çok politik yöntemlerle çözüme ulaşılmaya çalışılmalıdır. Halk güçleri arasında da zor yöntemleri kullanılmıştır. Ama bu, daha çok yabancı egemenlik kovulduktan ve tüm politik çözümler tükendikten sonra ortaya çıkan bir durumdur.

Çağdaş gerçeklerin ışığında soruna baktığımızda, Kürdistan'da çok farklı ve adeta bu gerçeklerle izah edilmesi güç, onunla çelişkili bir durum yaşadığını görmekteyiz. Yurtsever diye tanıdığımız çeşitli güçlerin kendi aralarında onlarca yıldır sürdürdükleri kanlı iç çatışmalara rağmen ve dört bir yandan düşmanla kuşatılmış buldukları halde, düşmana karşı ortak bir cephe ve ortak mücadele için olumlu bir tek adım bile atmadıklarını ve işbirlikçiliği tasfiye için hemen hiçbir ortak tedbir ve faaliyet geliştiremediklerini biliyoruz. Bu durum hem ulusal ve hem de sınıfsal kurtuluş mücadelesi açısından önemli bir sapma ve raydan çıkma olayı olduğu ortadadır. Bu keşmekeş mutlaka izah edilmeli, izahla yetinilmeyerek mutlaka üstesinden gelinmelidir. İşte bu nedenle sorunu derinliğine ele alarak her şeyden önce de tarihsel geçmişe bir bakmak gerekmektedir.

B- İÇ ÇATIŞMALARIN TARİHSEL, TOPLUMSAL ve SİYASAL NEDENLERİ

Yüzyıllardır süren yabancı egemenlik nedeniyle Kürdistan'daki toplumsal evrimin bir türlü özgür gelişme ortamı bulamadığı bilinmektedir. Toplumsal gelişmenin sağlanabilmesi, üretim güçleri ile üre-

tim ilişkileri arasındaki çelişkinin doğru bir çözüme kavuşabilmesine bağlıdır. Ama bunun için her şeyden önce iç diyalektik işleme yani toplumdaki ilerici ve gerici sınıflar arasındaki mücadeleyi ortaya çıkaran çelişkinin özgür bir biçimde gelişmesine ihtiyaç vardır. Eğer dışardan yönelen sert baskılar, toplumun özgür gelişmesi ve dolayısıyla çelişkilerin doğal seyri içinde ortaya çıkmasını engelliyor ve hatta bu çelişkileri güdükleştiriyorsa, çelişkilerin farklı kanallara akacağı ve çözümünde alabildiğine güçleşeceği açıktır.

Kürdistan üzerinde uygulanan ve tarihte sürekli olan yabancı istila, işgal ve egemenlik; başlangıçta Kürt toplumunu kendi sultanı altında zorla eritmeye çalışmış, bunu başaramadığı veya direnişle karşılaştığında ise onu, sarp dağlara ve kuytu alanlara çekilmeye zorlayarak, aşiret ve kabile gibi gelişmemiş toplumsal biçimler altında yaşamaya mahkûm etmiştir. İyi bilinmektedir ki, Kürdistan'da çok güçlü olan ve etkisini günümüze dek hissettiren aşiret ve kabile gibi toplumsal biçimlerin bu denli güçlü olmalarının nedeni, tamamen yabancı işgal, istila ile bunların kurdukları egemenliklerdir. Yabancı müdahale ve hakimiyetin sürekliliğinden ötürü, aşiretlerin çözülüp, daha ileri düzeyde bir organizasyona geçme olanakları bir türlü ortaya çıkmamıştır. Yabancı fetihler ve egemenler bu alana sahip olmak için bir yanda kendi aralarında kıyasıya çatışmaya tutuşurken, diğer yandan toplum üzerindeki baskıların sürekli kulmuşlardır. Bu baskı ve katliamlar karşısında halk sürekli dağlara çekilmek zorunda kalmış ve bu nedenle de varlıklarını ancak küçük aile ve kabile birimleri halinde sürdürebilmişlerdir. Toplumsal gelişimin engellenmesine yol açan bu durum, sosyal sınıfların güdük kalmasının da en başta gelen nedenidir. Buna bir de yabancı egemenlerinin bu bölünmüşlüğü kendi aralarındaki çekişmeler dolayısı ile bir malzeme olarak kullanmaları da eklenince, içe büzülme olayı, tam bir kısır döngüye dönüşmüştür. Tamamen gelişimin dışına itilmiş olan bu aşiret ve kabile toplulukları, en basit ekonomik ve toplumsal nedenlerden ötürü bile birbirleri ile yüzyıllar süren kavgalara girişmiş, bu durum onları daha da anlamsızlaştırmıştır.

Bu olgu Kürdistan tarihinde daha ilk çağlardan beri yaşanmaktadır.

Kürdistan'ı egemenliği altına almak isteyen çeşitli dış güçler, gerek bu alanı birbirlerine karşı tampon bölge olarak kullanmak ve gerekse kendi egemenliklerini tesis etmek için olsun, daha çok çeşitli aşiret ve kabile reislerini satınalma yöntemlerine başvurmuş ve onları birbirlerine karşı kullanarak amaçlarına ulaşmaya çalışmışlardır. Bu durum Pers İmparatorluğunun kuruluşundan bu yana böyle sürüp gelmiş, özellikle Osmanlı İmparatorluğu döneminde daha Osmanlı-Safevi çatışmasından başlayarak oldukça yaygın bir hal almış ve tüm Kürdistan'da yüzyıllarca süren çatışmalar biçiminde devam edip gelmiştir.

Aşiret ve kabile reislerinin, dış güçlerin elinde ve özellikle de çatışmalarda kullanılan piyonlar durumuna düşmeleri, Kürt halk topluluklarının özgür gelişimini adeta imkansız kılmıştır.

Bu aşiret ve kabile reisleri güç, yetki ve otoritelerini sürekli ya Osmanlı Sultanlarından veya İran Şahlarından almaya çalışmış, kazandıkları bu yetki ve gücü ise yine birbirlerine karşı kullanmaya başlamışlardır.

Kürdistan'daki aşiret toplulukları kendi içinde hiç bir zaman ciddi bir ayrışma

Mehmet KARASUNGUR yoldaşın, daha önce kaleme almış olduğu aşağıdaki yazıyı, anısına bağlılığın bir gereği olarak yayınlıyoruz.

ORTADOĞU'DAKİ HALK HAREKETLERİNİN DURUMU

Ortadoğu devriminin geliştirilmesinde merkezi rol oynayan Filistin Devriminin, emperyalizm ve bölge gericiiliğinin işbirliği ile siyonistler tarafından askeri yenilgiye götürülmesinden sonra, Kürdistan devriminin bölgede oynayabileceği rol ön plana çıkmaktadır.

Geo-politik öneme, zengin yeraltı-yerüstü kaynaklarıyla, güçlü devrimci potansiyele sahip olan Kürdistan, yakın zamanlara kadar çağdaş örgütlenmeye sahip olmadığından, devrimci temellerde bir rol oynayamamıştı. Buna neden de; geri siyasi, sosyal ve toplumsal yapısı, egemen sınıfların ihaneti, sömürgecilerin sınır tanımaz baskı ve katliamları ile, sömürgeci ilişkilere paralellik içinde gelişen burjuva-milliyetçiliğiyle, sosyal-şövenizmin her alanda açtıkları tahrifatlardır.

Ama bugün PKK'nin ortaya çıkmasıyla beraber, düşünce ve örgütlenmede gerilik aşularak, modern ulusal kurtuluş sürecine girildiği gibi, Kürdistan halkının özgücünün, karşı-devrimci amaçlar doğrultusunda vurucu güç olarak kullanması büyük oranda aşularak, sosyalist dünyanın bir parçası haline getirilmede önemli aşamalar kaydedilmiştir.

Ortadoğu'nun yoğun devrimci dönüşümlere sahne olduğu bir dönemde ortaya çıkan PKK hareketi, kısa zamanda Türk sömürgecilerine ve yerli işbirlikçilerine karşı yürüttüğü mücadeleyle, bölgenin önemli bir politik gücü haline gelmiştir. Bu açıdan PKK'ye önemli tarihsel görevler düşmektedir. Geçmişte büyük olanaksızlıklara ve engellemelere rağmen, yüzlerce şehit ve binlerce tutsak verme pahasına da olsa, geliştirilen soylu devrimci mücadelenin kazanımlarını korumak ve daha ileri mevziler elde ederek zafere yönelebilmek için, sadece Türk ve Kürdistan halklarına değil, bölge halklarına kan kusturan, emperyalizmin ön karakolu Türk sömürgecilerine karşı daha bilinçli ve örgütlü olarak savaşı yükseltmek zorundadır. Böyle bir mücadeleyi yükseltmenin bir yoluda; diğer parçalardaki çağdışı önderliklerin yarattığı tahribatları engelleyerek, Kürdistan halkının meşru mücadelesini, bölge anti-emperyalist güçleriyle aynı düzeyde harekete geçirebilme, çeşitli zorluklara rağmen, anti-sömürgeci tüm ulusal güçlerin birliğini ulusal cepheye birleştirme, Türkiye işçi sınıfı ile savaş birlikleri kurma, bölgedeki anti-emperyalist güçlerle stratejik ve taktik temelde ittifaklardan geçür.

Son gelişmeleri de göz önüne alarak, bu güne kadar yapılan tahlillerin ışığında, Kürdistan devriminin bölge devrimleri bütünselliği içinde bazı sorunlarına değinmek istiyoruz.

Ortadoğu, yüzyıllar boyu çeşitli imparatorlukların etkisi altında kalarak, toplumsal ve sosyal alanda gelişme imkanı bulamadı. Feodalizmin yıkıntıya gittiği, kapitalizmin gelişmeye başladığı bir dönemde Afrika'nın kuzeyinden Hindistan'a kadar, büyük bir alanda yaşayan halklar üzerinde bir ahtapot gibi genişleyen Osmanlı İmparatorluğu, egemenliği altında bulundurduğu ülkeleri cendere içinde tutarak, gelişen uygarlıklardan tecrit etmiştir. Böylece toplumsal yapıyı dağıtmayı amaçlayan ekonomik, siyasi, sosyal her alanda ne kadar geri ilişkiler varsa, onları ayakta tutmaya kendi varlığını egemen kılmıştır. Osmanlı İmparatorluğunun despot ve gerici uygulamalarına toplumsal hayatın her alanına nüfuz etmiş islam dininin gerici, uyuşturucu etkileri de eklenince, bölge halkları uzun bir dönem modern çağın gelişmelerinden nasibini alamadı.

Batı'da gelişen kapitalizmin karşısında gerileyerek yıkılmaya giden Osmanlı İmparatorluğunun yerini, bu sefer Fransız ve İngiliz emperyalizmi aldı. Ortaçağ'da stratejik öneme ve muazzam emek gücüne dayalı servet kaynağına sahip olan Ortadoğu, özellikle XIX. yüzyılın ikinci yarısından itibaren XX. yüzyılda da jeo-politik önemini koruduğu gibi, gelişen kapitalist sanayi ve ekonomileri için hayati öneme sahip petrolden dolayı, emperyalistler arası pazar kavgalarının arenası haline dönüştü.

Bölgeyi tümüyle denetim altına alan emperyalist güçler, "böl ve yönet" politikasına dayalı, kendi çıkarlarına uygun sınırlar oluşturarak gerçekleştirdikleri talanlarla toplumsal yapıların iç dinamiklerinde tam bir tahribci rol oynadılar.

Toplumsal yapının geri ve ilkelliği, egemen sınıfların işbirlikçiliği, emperyalistlerin acımasız baskı ve sömürleri yüzünden bölge halkları, uzun süre kendi varlıklarını meşru kılacak ve siyasal sonuçlar alacak tarzda direnmeler geliştiremediler.

XX. yüzyılın ilk çeyreğine gelindiğinde, azda olsa sosyal yapıdaki ayırmalar, I. emperyalist paylaşım sa-

vaşıyla emperyalist güçlerin yıpranarak zayıf düşmeleri ve 17 Ekim Devriminin zaferle sonuçlanması karşısında, bölge halkları da geçmişe oranla daha güçlü direnmeler içine girdiler. Bu durum karşısında emperyalistler, bölgede kendilerine bağlı işbirlikçi iktidarlar oluşturarak, ağırlıklı olarak fiili işgallerini kaldırdılar.

Kısa bir aralıktan sonra, ikinci emperyalist paylaşım savaşının gelişmesiyle, bölgede dolaylı ve dolaysız varlığını sürdüren emperyalist güçler daha da zayıfladılar. SSCB'nin önderliğinde sosyalist kampın oluşmasıyla, bölge halkları bağımsızlık eylemlerinde daha güçlü nefes aldılar. Fakat ikinci dünya savaşından sonra, savaşta yıpranmayan ve savaş boyunca sürekli tekelleşen ABD, kapitalist-emperyalist sistemin jandarmalığını yükledi. ABD emperyalizmi 1950'lerden sonra yeni-sömürgeci bir politika ile bölge de egemenliğini kurarak, bölge ülkelerini daha yoğun kapitalist ilişkiler içine çekti.

II. dünya savaşından sonra bölge ülkelerinde gelişen kapitalizm koşullarında ortaya çıkan küçük-burjuvazi, işbirlikçi kralcı iktidarları Arap milliyetçiliği temelinde sosyalist sistemin desteğinde yıkararak, anti-emperyalist iktidarlar kurdu. Radikal anti-emperyalist iktidarların yükselmesiyle beraber bölgedeki halk hareketleri artık, sınıfsal bir karektere bürünmeye başladı. Fakat, yeni toplumsal yapıda belirginleşen proletaryayı, karşısında tehlike olarak gören küçük-burjuva iktidarları, devlet kapitalizmi yöntemiyle palazlanarak burjuvazlaşmasıyla giderek emperyalizmle ittifaka girdi. Böylece Proleter akımlarının güçlenmesiyle, küçük-burjuva radikalizmi iflas etti. Ama bu süreçte proletarya tam anlamıyla "kendisi için sınıf olma" sürecini tamamlayarak güçlü örgütlenme geliştiremediğinden, emperyalizmle bütünleşmek isteyen burjuva iktidarlarına alternatif olamadı. İşçi sınıfının iktidar alternatifi olamamasına bir nedende; bölgedeki reformizmin etkileridir. Bu süreçte işçi sınıfı örgütlerine düşen görev; küçük-burjuva iktidarlarının anti-emperyalist bir politika sürdürdüğü süreçte iktidarla ittifak yapma veya uyum içinde kalma, bir yandan da işçi-köylü bağlaşıklığı etrafında en geniş emekçi yığınları örgütlü hale getirerek, sosyalist sistemin desteğinde küçük-burjuva iktidarlarına yol ayırmasında müdahalede bulunarak, iktidarı ele geçirme olmalı idi.

Günümüzde de, Kızıl Ordu'nun aktif desteğiyle Afganistan'da halk iktidarının kurulması, İran devrimiyle Şah monarşisinin yıkılması, Filistin silahlı devrimi başta olmak üzere, bölge genelinde ulusal kurtuluş ve demokratik devrim hareketlerinin sürekli gelişmesi, radikal iktidarların varlığı ve sosyalist sistemin etkinliği karşısında dengenin kendi aleyhinde bozulduğunu gören emperyalizm, gerici Arap monarşilerinin de desteğini alarak, savaş makinası siyonizme, Filistin devrim hareketini yok ettirmek için, Lübnan'ı işgal ettirdi. Bu işgal karşısında Filistin devrim hareketinin askeri yenilgiye gitmesinin önemli bir nedenide, bu devrimdeki reformist çizginin egemenliğidir. Aslında yenilgiye giden Filistin devrimi değil, reformist çizgidir.

Filistin devrim hareketinin, emperyalizm, bölge gericiiliği ve siyonizmin muhtemel saldırılarına karşı direnebilmesi ve sonuca gidebilmesi için, yapması gereken ne idi; Filistin devrimci güçleri Lübnan'dan çözüme gitme yerine, Lübnan anti-emperyalist, anti-siyonist muhalefetlerinin bir cepheye gitmelerine yardımcı olması gerekirdi. Böylece emperyalizmin din ve milliyet temelinde Lübnan halkını bölmesini engellemeleri gerekirdi. İktidara yönelen bu muhalefeti siyonizm karşısına dikerek, mücadelenin düzeyini genişletmesi en doğru yoldu. Bir yandan da, Ürdün ve Filistinlilerin silahlı temelde örgütlenmesini dayatmalıydı. Aynı zamanda düzenli savaş yürütmeye uygun ordu örgütlenmesi yerine, Lübnan şartlarında sürekli direnmeyi temel alan, her an gerilla mücadelesini geliştirecek biçimde, biraz daha daraltılmış, askeri örgütlenme yapmalıydı. Gerilla birimlerinin yanında yan hareketli ordu örgütlenmesini de, geliştirmesi gerekirdi. Böylece dünya halklarına mal olan Filistin devriminin kaderini uluslararası politik dengeye dayandırma engellenmiş olurdu. Aynı zamanda ülkesiz devlet yaşantısı gibi bir zaaf, düşmanın eline verilmemiş olurdu. Filistin örgütleri ülkesiz devlet yaşamından dolayı, kurtuluşlarında kendi iç dinamiklerini temel alma yerine, uluslararası ilişkilere dayandırmayı temel aldılar. Dolayısıyla da askeri ve siyasal örgütlemeleri tam bir karmaşıklığa dönüştü. Yine tüm Filistin kurtuluşu güçlerinin en ileri

öğeleri olan komünistleri, yani bir komünist partisi çatısı altında örgütlenmeleri, doğru bir stratejik hattın saptanmasını da getirecekti. Böylece bir siyasal örgütlenmenin noksanlığı da, Filistin devriminin en önemli zafatlarından biriydi.

İçer yönelik siyasal çalışma ve örgütlenmelerini geliştirirken, dışta da, Ortadoğu anti-emperyalist muhalefetlerini, Filistin devrim hareketinin düzeyine ulaştırarak için, her alanda daha aktif desteklemeleri gerekirdi. Genel olarak Ortadoğu devrimci muhalefetlerinin ulaştığı düzeye orantılı olarak siyonizme karşı mücadelelerini yükseltmeleri gerekirdi. Böylece Filistin devrim hareketi tek başına yükselerek, emperyalizmin ve siyonizmin saldırılarını tek başına göğüsleme gibi bir durumla karşılaşmamış olurdu. Böylece karşı-devrimci güçler saldırılara karşısında birden fazla direnme noktalarıyla karşılaşarak, amaçlarına ulaşmaları engellenmiş olurdu. Bu yöntemlerle içte ve dışta direnme eğilimi ön plana çıkarılmış olurdu. Ve siyasal çözüm birden fazla direnme noktalarının desteğinde dayatılmış olur ve zafere ulaşma sağlanırdı.

Tüm bunlara rağmen Filistin devriminin siyasal ve askeri olarak ayakta kalması, emperyalizm, siyonizm ve bölge Arap gericiiliğinin çıkarlarına ağır darbeler vuruyordu. Çıkarlarını gün geçtikçe tehlikede gören emperyalizm, dengeyi kendi lehine çevirebilmek için, İsrail siyonizmine Lübnan'ı işgal ettirdi.

Bu işgalin yöneldiği hedefler nelerdi?

1- Filistin devrim hareketini askeri açıdan yok ederek, özellikle Ortadoğu devrimci muhalefetlerinin Lübnan alanından yararlanmalarını engellemek.

2- Filistin devriminin, bölge devrimci mücadelelerine sağladığı askeri ve siyasi olanaklarına darbe vurmak, bölge anti-emperyalist ulusal kurtuluş ve demokratik devrim hareketlerini ve radikal iktidarları etkisizleştirmek, bölgenin en önemli ittifakçı gücünden yoksun bırakmak.

3- Uzlaşmacı kanadı meşrulaştırarak, Camp-David ve Fahd planlarını dayatarak, silahlı direnmenin olanaklarını ortadan kaldırmak.

4- Filistin devriminin şahsında, bölge devrimci mücadelelerine darbeler vurarak, nefes alamaz duruma getirmek ve aynı zamanda anti-emperyalist radikal yönetimleri tehdit etmek

5- Lübnan devrimci muhalefetini ezme temelinde faşist bir diktatörlük oluşturarak Lübnan'ı karşı-devrimci bir üst haline getirmek.

6- İsrail siyonizmini güvenlik altına alarak uzun süreli yaşatmak ve Arap gerici monarşilerini tehdit altında tutarak diktatörlüklerini sürdürmede güvence vermek. Böylece İran devrimi ile kaybettiği mevzileri kazanmak ve işbirlikçileriyle ittifak halinde dengeyi kendi lehine çevirmek.

7- Emperyalizmin aleyhine dönmeye başlayan İran-İrak savaşını Saddam'ı kurtarmak için istediği noktada durdurmak, böylece Saddam'ın düşmesi koşullarında İran'dan Lübnan'a kadar oluşacak olan devrimci cephenin engellenmesini sağlamak.

8- Suriye'yi düzenli savaşın içine çekip, yenilgiye uğratarak gerici muhalefeti iktidara getirme ve böylece Ortadoğu'da devrimci üst olanaklarını ortadan kaldırmak.

9- Filistin devriminin Türkiye devrimcileriyle ve PKK'yle olan dayanışmasını engellemedir. Çünkü Filistin devriminin Türkiye ve Kürdistan devrimcileriyle dayanışması, faşist Türk cuntasının erkenden yıkılmasını getirecekti. Filistin devriminin Ortadoğu'nun en güçlü kalesine karşı gelişen devrimci mücadelelerle dayanışma içine girmesi, bu işgal hareketini daha da çabuklaştırdı.

İşgaldan başarılı çıkan emperyalizm, bölge genelinde önemli bir mevzi kazanarak, geçici de olsa güçler dengesini kendi lehine çevirebilmiş, hatta ABD, diğer emperyalist güçlerle bölge üzerindeki çelişkilerinde önemli bir uzlaşma sağlayabilmiştir.

Emperyalistler ve bölge gericiileri arasında durum bu iken; bölgedeki anti-emperyalist güçler arasında istenilen düzeyde ittifak ve cepheleşme eylemi henüz sağlanmış değildir. Emperyalizm ve bölge gericiiliği kendi arasında en üst düzeyde dayanışmasını sağladığı koşullarda devrimci güçleri arasında ittifak ve dayanışmanın sağlanmamış olması, bölge anti-emperyalist güçlerinin en önemli zaafıdır. Fakat önümüzdeki dönemde devrimle karşı-devrim arasındaki mücadelenin daha niteliksel bir düzey alacağı kesindir. Artık tam hesaplaşma sürecine girilmektedir. Son değişimler, bölgedeki re-

edilerek saldırılara uğrarken, Kürdistan otonomi mücadelesine önderlik yapan güçlerde, bölge gericiliğinin ve emperyalizmin kucağına düşmekten kendilerini alamadılar.

Süreç içinde gelişen ve emperyalizmle ilişkilerini geliştirmeye başlayan Arap burjuvazisi, IKP'nin üzerine yeniden yöneldi. Başta Kürdistan olmak üzere, kitlelerin güvenini yitiren Komünist Partisi, saldırılar karşısında büyük kayıplara uğrayarak, iyice güçten düştü.

Kürdistan'da ve Irak'ta iktidar muhaliflerini yenilgiye götüren Irak burjuvazisi, bölge gericiliği ve emperyalizmle bütünleşmede önünde fazla bir engel görmedi. Ülkeyi hızla emperyalizmin yeni-sömürgeci olmaya yöneltti.

Irak Kürdistan'ında, alınan yenilgiden sonra devrimci bir örgütlenmenin önderliğinde, mücadeleyi yeniden örgütlemenin koşulları olmasına rağmen, Marksist-Leninist düşünceye sahip olan kesimlerin tutarsızlığı, önceki önderlikte büyük rolleri olan kesimlerin ise, içine girdikleri gerici ilişkilerde ve yenilgide büyük sorumlulukları olmalarına rağmen, geçmişin ciddi tahlilini yapmadan, hedefe ve hedefe ulaşmak için mücadele yöntemlerini açığa çıkarmadan, eski otonomi programını değiştirmeden, yenilginin nedenlerini bazı kişilerin omuzuna yükleyerek, işin içinden "temiz sınıfların" sonucu, devrimci temellerde bir mücadele örgütlenemedi.

Güney Kürdistan Devrimcilerine Düşen Görevler:

1964'den itibaren geliştirilen savaş, giderek, yüzbinlerce insanın katılımıyla, büyük boyutlara ulaşarak, 1970'lerden itibaren doruğuna ulaşmış, 1975'te ise, önderliğin ve örgütlenmenin konumundan dolayı, yenilgiye gitmekten kurtulamamıştır. Yenilgiden sonra yapılması gereken; eski hareketin sınıfsal yapısını Marksist-Leninist eleştiriye tabi tutma, Güney Kürdistan'ın Kürdistan bütünlüğü içindeki yeri ve rolünü belirleme, uzun bir dönem ideolojik ve politik örgütlenme çalışmalarını sürdürme, fırsatlardan yararlanma temelinde hareket yaratmayı esas alma değil, kendi iç dinamikleri üzerinde mücadele ve örgüt yaratmayı esas alma, Irak devrimci güçleriyle, eşitlik ve bağımsızlık esasları üzerinde savaş birliklerini kurma, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki devrimci-demokratlarla güçlü dayanışmalar geliştirerek, uluslararası planda da stratejik ve taktik hedeflerini belirleyerek, bölge ve dünya genelinde devrimci güçleri temel almaydı. Bunlar gerçekleştirildiği oranda devrimci bir mücadele geliştirebilirdi. Bugüne kadar gerçekleştirilmeyen bu görevler halen ortada durmaktadır.

Yine Güney Kürdistan'ında şu anda sıcak savaş durumu vardır. İran-İrak savaşı ile emperyalizmin uşağı Saddam rejimi büyük sarsıntılar geçirmektedir. İktidar yeterince kitlelerin desteğini alamamakta, toplumda büyük bir huzursuzluk vardır. Ayrıca devlet çözülme sürecine girmiş durumdadır. İktidar tamamen bölge gericiliğinin ve emperyalizmin koltuk deynekleriyle yaşar hale gelmiştir.

Bu elverişli şartlardan yararlanan IKP'si ve Kürdistan ulusal güçleri, aralarında yeterli ve kapsamlı olmasada, savaş birlikleri kurarak, mücadeleyi yükseltmeye çalışmaktadırlar. Irak önemli alt üst oluşlara adaydır.

Bu dönüşümleri engellemek veya emperyalizmin çıkarlarını zedelemeyecek bir düzeyde tutulması için, daha çok Kürdistan üzerinde oyunlar oynanmak istenecektir. Emperyalizm taviz vermeden, tehdit ve şantaj, bazı kişileri ve güçleri satın almadan, sosyalist enternasyonal hareketi geçirmeye varana kadar, bütün kozlarını oynamak isteyecektir. Güney Kürdistan hareketinin örgüt ve siyasal önderlik yapısıyla geçmiş göz önüne alınır, böyle bir olasılığın gerçekleşemeyeceğini tümünden göz ardı edemeyiz. Muhtemel olan bu tehlikelere karşı, uyanıklık gösterilmesi zorunludur.

Oluşturulan asgari birliği güçlendirmek, bölücü davranışları engellemek için çaba gösterilmelidir. Savaş şartlarının bulunduğu, ilerici güçlerle gerici güçlerin Irak üstünde boy ölçüştüğü, birbirlerini yok etmeye çalıştığı bir aşamada birlik ve mücadelenin yükseltilmesine hizmet etmeyen her davranış ve düşüncenin, doğru temellerden kaynaklandığını iddia etsede, devrim zarar vereceği bilinmelidir.

Irak'ta, sınıf mücadelesinin ulaştığı düzey, örgütlülük durumu, ideolojik ve politik yapısı, devrim programı, bölgedeki güçler dengesi bir bütün olarak değerlendirildiğinde, sosyalizme yönelecek ve Kürdistan ulusal sorununu çözecek tarzda köklü dönüşümleri sağlayacak demokratik devrim iktidarı, bu günkü koşullarda beklenemez. Fakat emperyalizm ve bölge gericiliğiyle çelişki halinde olan bir iktidar kurmanın koşulları vardır.

İlerdeki süreçte, var olan örgütler birliklerini daha da geliştirerek, devrimci-yurtsever temellerde mücade-

lelerini ilerletir, bölge ilerici güçleriyle dayanışmadan yana tavır takınır ve uygun stratejik ve taktikler geliştirilirse iktidara gelebilirler.

Kuzey-Batı Kürdistan'ın Kürdistan ve Bölge Genelinde Oynayacağı Rol:

Türk burjuvazisinin Kürdistan pazarlarını derinlemesine sömürmeye açma istemi, emperyalizmin yeni-sömürgecilik politikasıyla çakışınca, Orta-Kuzey-Batı Kürdistan 1950'lerden itibaren hızla kapitalist gelişme sürecine girdi. Bu kapitalist gelişme sonucu toplumsal yapıda sınıf farklılaşması gelişerek, devrimci ulusal bağımsızlık mücadelesinin sosyal temelleri doğdu. 1970'li yıllara gelindiğinde, emperyalizmin girdiği ekonomik krize bağlı olarak, Türk kapitalizmi de kendisini üretmez hale geldi. Bu dönem aynı zamanda, Kemalist ideolojide çatlaklığın derinleştiği, sosyal-şovenizmin etkilerinin kırılmaya başladığı, Marksist-Leninist düşüncelerin geliştiği, Kürdistan'da burjuva milliyetçiliğinin iflasa uğradığı, burjuva-proleter çelişkilerin derinlemesine bir hal aldığı ve en önemlisi de, dünya genelinde ulusal kurtuluş hareketlerinin zaferler elde ettiği bir dönemdi.

Bu gelişmeler ortamında doğan PKK hareketi, 1980'lere kadar yürüttüğü ideolojik, politik ve örgütsel mücadele ile Kürdistan toplumunu devrimci dönüşüme uğratma sürecine koydu. Bu, Kürdistan açısından bir tarihi dönemin başlangıcıdır. Kürdistan toplumu ilk defa çağdaş bir düşünce, örgütlenme ve mücadeleyle karşılaştı.

PKK hareketi, Türk sömürgecilerine ve yerli işbirlikçilerine karşı yürüttüğü mücadeleyle önemli siyasal sonuçlara yol açtı. Bu yeni sonuçların başlıcalarını şu şekilde sıralayabiliriz:

1- İdeolojik alanda sosyal-şoven ve burjuva milliyetçiliğini iflasa götürerek, Marksist-Leninist düşüncenin egemenliğini sağladı.

2- Marksist-Leninist düşünce doğrultusunda, doğru strateji ve taktiği belirleyerek, bolşevik örgütlenmenin şartlarını yarattığı gibi, böyle bir örgütlenmenin geliştirilmesinde de önemli kazanımlar elde etti.

3- Kürdistan halkının gücünü, sömürgeci tarafından karşı-devrimci amaçlar doğrultusunda kullanılmasını büyük oranda engelleyerek, dünya devrimci mücadelesinin çıkarları doğrultusunda, hareket ettirmeyi başardı.

4- Feodal-kompradorlara, ajan-muhbirlere, polisler ve faşistlere karşı kıyasıya bir mücadele yürüterek, örgütlenmelerini ve siyasal etkilerini etkisizleştirdi.

5- Böylece, Türk devletinin Kürdistan'daki sömürgeci devlet hiyerarşisi, önemli oranda çalışamaz hale getirildiği gibi, varlığını sürdürecektir sosyal dayanaktan da büyük oranda yoksun bırakıldı.

6- Türkiye devrimci hareketi ile, faşist Türk devletinin yıkılmasını sağlayacak tarzda, ittifak ve cepheleşmenin koşullarını yarattı.

7- Kürdistan tarihinde ilk defa, halkımızın mücadelesi uluslararası kamuoyuna devrimci tarzda mal edilerek, uluslararası devrimci proletarya ile ittifak ve dayanışmanın temelleri atılarak, Kürdistan halkının ve PKK'nin yürüttüğü devrimci bağımsızlık mücadelesinin üzerinde Türk devletinin uyguladığı sansür, büyük oranda kaldırılarak, Türk devleti için uluslararası kamuoyunda tecrit sürecini başlattı.

8- Kısa, ama zorlu bir mücadele ile Kürdistan'ın bölge genelinde bir dizi devrimlere neden olacak hale getirilmesi sağlandı.

PKK hareketinin 80'lere kadar yürüttüğü bağımsızlık mücadelesiyle sağlanan bu siyasal sonuçlar nedeniyle ve diğer iç ve dış etkiler sonucu Türk devleti, faşist cuntaya başvurmak zorunda kaldı.

Faşist cunta siyasal iktidara elkoymuktan sonra, Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğini yeniden yetkinleştirmek için, PKK'yi imha etmeyi ön plana koydu. Faşist cuntanın hareketimizi yok etmek için geliştirdiği tüm denetim politikası, izlenen doğru devrimci strateji sonucu boşa çıkartılmış durumdadır. Geçmişte olduğu gibi, bugünde, Kuzey-Batı Kürdistan'daki devrimci-proleter önderlik, geçmişe oranla daha güçlü nitel ve nitel düzeyde, devrimi temsil etmeye devam etmektedir. Bunun en önemli kanıtlarından biri de, gerçekleştirilen I. Konferans'tır. PKK, I. Konferansı önümüzdeki dönem yükseltilecek mücadelenin örgütsel ve taktiksel sorunlarını derinlemesine çizerek tam bir beraklık kazandırmıştır.

Gerçekleştirilen I. Konferans'ta, direnmeyi geliştirme doğrultusunda oybirliğiyle alınan bir dizi kararların, sonuca gidecek tarzda hayata geçirilmesinin iç ve dış koşulları mevcuttur.

Emperyalizm, genelde girdiği ekonomik ve siyasal krizin içinden tüm çabalarna rağmen kurtulamamakta, II. dünya savaşından sonra geliştirdiği yeni-sö-

mürgecilik politikasının iflası sonucu, en çok güvendiği kalelerinin birbir yıkılmasıyla, gün geçtikçe daha da hırçınlaşmaktadır. Aynı zamanda, bizzat kendi metropol merkezlerinde, kendi aralarında yürüttükleri pazar kavgaları, daha da zayıf düşmelerine neden olmaktadır.

Emperyalizm içine girdiği krizden kurtulmak, özellikle Ortadoğu üzerinde devam ettirdiği hegemonyasını uzun süreli yaşatmak; bir yandan elinde tuttuğu mevzileri güçlendirirken, diğer yandan da kaybettiği mevzileri yeniden kazanmak için, dolaylı ve dolaysız olarak, bölgeye müdahalelerini hızlandırmıştır. Bölgede dağılan karşı-devrim örgütlerini yeniden canlandırmakta, bölge gerici güçlerini daha aktif örgütlemektedir. Hatta bölgedeki çıkarlarını fiili olarak korumak için "çevik kuvvetler" silahlı gücünü müdahaleye hazır hale getirmenin çalışmalarını içindedir.

Emperyalizmin bu çalışmalarına rağmen, özellikle İran ve Afganistan devrimlerinden sonra, bölge Arap gerici monarşileri geleceklerini güvenlik içinde görmemektedirler. Özellikle Türk faşist cuntasıyla başlatılan karşı-devrim taaruzu, Lübnan işgaliyle devam ettirecek, bölgedeki radikal iktidarlar da dahil tüm devrimci-yurtsever muhalefetleri bastırmayı esas alan stratejisi tutmamaktadır. Ortadoğu üzerinde, ABD emperyalizminin başını çektiği uygulamalar, bölge devrimci halk muhalefetinin direnmesiyle karşılaşmaktadır. Son olarak İran-İrak savaşı, emperyalizmin ve bölge gericiliğinin aleyhinde ileri boyutlara ulaşmış durumdadır. Saddam'ın yıkılma tehlikesi, bölge genelinde güçler dengesine yeni boyutlar kazandıracaktır. Özellikle Kürdistan devrimi açısından yeni tarihi fırsatlar ortaya çıkmaktadır.

Bugüne kadar Kürdistan sorunu, emperyalizm ve sömürgeci güçlerle, bölge gerici güçleri tarafından asimilasyondan, katliama varana dek, çeşitli biçimler altında, zoraki çözümlenmeye tabi tutulabiliyordu. Artık günümüzde; bölge genelinde odak niteliğini taşıyan devrimci mücadele alanının, yani, Filistin devriminin önemli darbeler yediği, bölge halk muhalefetleriyle, tüm anti-emperyalist güçlerin cepheleşme sürecine girdiği, Kürdistan devriminin, Türkiye devriminin önemli bir kesitiyle ittifak halinde bulunduğu ve partileşme hareketini geçmişe oranla, daha sağlıklı temellerde bolşevikleştirdiği ve her alanda atılım yaptığı, buna karşın; emperyalizmin ciddi krizler içinde bulunduğu, sürekli mevzi kaybına uğradığı, bölge Arap gerici güçlerinin kendilerini güçlendirme değil, yaşatma çabası içine düştüğü bir dönemde, PKK'nın başını çektiği Kuzey-Batı Kürdistan devrimi, kendi geleceğini devrimci tarzda çözüme götürmek için elverişli koşullara sahiptir.

Bölge anti-emperyalist güçlerinin radikalleşmelerine ve giderek direnmelerini geliştirmelerine paralel olarak, Kürdistan devriminin bölge ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin odak noktası haline gelmesine, emperyalizm ve bölge gerici güçler ittifakı elbette seyirci kalmayacaktır. Ancak emperyalizm aleyhinde bölgenin kaderini önemli oranda belirleyecek konuma sahip olan Kürdistan devrimi ve bölge anti-emperyalist muhalefetlerine karşı, özellikle ABD emperyalizminin girişeceği fiili saldırı hareketinin ulusal kurtuluş mücadelemizi, zayıflatması bir yana, daha sıcak ve güçlü koşullarda en geniş müttefik güçlerin de destek ve katılımlarıyla zaferle sonuçlanmasına neden olacaktır.

Emperyalizmin diğer pazarlarından hızla tecrit olarak, Ortadoğu'ya sıkışması, bölgenin, devrimle karşı-devrim arasındaki mücadelenin sıcak alanını teşkil etmesi, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin yaygın ve nitel düzeye ulaşmaya hazır olması gibi, daha birçok nedenler, Türk faşist cuntasının bölge genelinde emperyalizmin ön karakolu ve militanlığına soyunarak oynadığı role son vermeye hedefleyen ve mücadeleyi bu biçimde yükseltmeye devam eden PKK önderliğindeki Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin geleceği, Ortadoğu halklarının geleceğinden ayrılmaz. Aslında bir bütün içinde düşünüldüğünde de, Ortadoğu halklarının kaderi ortaktır.

Sorun bu açıdan ele alındığında Kürdistan devrimini bölge genelinde ön plana çıkaran belli başlı nedenler nelerdir?

1- Ortadoğu genelinde emperyalizmin ekonomik ve sosyal gelişmesine uygun olarak şekillenmiş kapitalist gelişme, tekelleşme aşamasına gelerek kendi kendini üretir halden çıkmış durumdadır. Artık halklara verecekleri fazla birşeyleri kalmamıştır. Bu anlamda bölgedeki iktidarların hızla sosyal temelleri zayıflamakta, tam anlamıyla emperyalizme dayanarak varlıklarını devam ettirmekten başka çıkar yolları kalmamaktadır. Bunlara rağmen gelişmenin çarpıklığından dolayı, Arap monarşist iktidarlarının hüküm sürdüğü çoğu ülkelerde devrimin objektif ve subjektif koşulları yeterince olgunlaşmış değildir. Ayrıca çoğu anti-emperyalist halk hareketlerinin önderliklerinin reformistliğinden dolayı da güçlü devrimci mücadeleler gelişmemektedir.

lan kara çalmalar, panik içinde Türk sömürgecilerini bile yardıma çağırılmaya kadar varan "mücadelelerini" geriye bıraktıkları belgelere dayanarak açıklamak gerekir.

Eğer bu gruplar, eskiden söylediklerinin, yazdıklarının hesabını kendi tabanlarına vermenin endişesi ile izledikleri sektör ve bölücü politikalarda ısrar ederlerse, tutulan yolun kendilerini daha büyük çıkmazlara sürükleyeceğini kendilerine dostça anlatmalıyız. Bu dönemde kendilerine yardımcı olmak istediğimizi, gerici ilişkilere bütünüyle batmalarını istemediğimizi Türk sömürgecilerine ve bölge gericilerine karşı oldukları sürece kendilerine yardımcı olacağımızı bildirmeliyiz.

1975-80 yılları Kürdistan'da proleter ideoloji ile çeşitli burjuva, küçük-burjuva ideolojilerin ayrışma dönemiydi. Bu dönemde şekillenen devrimci ideoloji kendisini diğerlerinden kesin hatlarla ayırmak, saflarını bütün yabancılarla kapalı tutmak zorundaydı. Hareketimiz böyle davranmasaydı bu yabancı unsurlarla ortak bir şekilsizlik içinde biçimlenirdi. Fakat bugün hareketimiz her türlü yabancı unsurun kendi potasında eriterek şekillendirecek kadar güçlenmiştir. Bugüne kadar takımlan tavrı olmasaydı oportünizme gidilebilirdi. Fakat bundan sonra, ulaştığımız nitel ve nicel düzeye uymayan eski tavrı sürdürmek ise sekterlik olacaktır.

İRAN VE İRAN KÜRDİSTANI

Ortadoğu'daki feodal imparatorluklar, Batı'da yükselen kapitalizm karşısında hızla yıkılmalarına rağmen emperyalizmin sürekli işgal ve denetimi toplumsal yapıdaki iç parçalanmışlıklar sonucu yerlerine güçlü merkezi burjuva devletleri kurulamadı. Ortadoğu'da bu duruma bağlı olarak İran'da da 19. yy. başlarına kadar çeşitli han ve hanedanlıklar biçiminde bölünmüşlük egemendi. Aynı zamanda İngiliz ve Çarlık emperyalizminin üzerinde kıyasıya rekabet yürüttüğü bir ülke durumundaydı. 1888 Tömbeki, 1901 isyanı, 1905 Rus demokratik devriminden etkilenerek gerçekleştirilen 1905 meşrutiyet hareketi ve 1914 Çengeli isyanı gibi birçok anti-emperyalist eylemler gelişmesine rağmen, dönemin koşullarına denk düşen devrimci bir önderlik olmadığından ve sosyal yapının geriliğinden dolayı toplumsal yapıdaki bölünmüşlük giderilmediği gibi 1925 yıllarına kadar süren İngiliz emperyalizminin işgali de kaldırılamadı.

1925 yılında Ekim Devriminin yarattığı elverişli koşullardan ve SSCB'nin varlığından yararlanan Pehlevi hanedanlığından gelen Rıza Şah, halkın kurtuluş özlemlerinde kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak İran'ın bugünkü siyasal ve ulusal birliğini sağlamayı başardı.

Siyasal birliğine kavuşan İran, Şah monarşisinin egemenliği altında İngiliz emperyalizminin yan sömürgeci statüsünde yaşamaya devam etti. Bu duruma karşı da çeşitli dönemlerde halk isyanları gelişmesine rağmen ülkenin ekonomik, siyasi ve sosyal geriliğinden dolayı siyasal çözüm elde edilemedi.

1941 yıllarında Şah'ın Hitler faşizmi yanlısı bir politika izlemesi üzerine 1941'de Kızıl Ordu İran'ın Kuzeyine girerken, İngiliz'ler de Güney'i işgal ettiler. Böylece merkezi devlet yapısı işlemez hale gelince Rıza Şah, yerine genç yaşta M. Rıza Şahı taht verisi atıktan sonra ülkeyi terketmek zorunda kaldı.

Kızıl Ordu'nun etkinlik kurduğu Kuzey kesiminde bazı ilerici demokratik dönüşümler yapılarak Azerbeycan Demokratik Otonom Cumhuriyeti ile Mahabat Kürt Otonom Cumhuriyeti gerçekleştirildi. Sovyetler desteğinde gerçekleşen bu cumhuriyetlerin, geri siyasi-sosyal yapılarından dolayı kendi iç dinamikleriyle ayakta kalmaları pek mümkün değildi. Nitekim ikinci dünya savaşı sona erince emperyalistlerle yapılan antlaşmalar sonucu Kızıl Ordu geriye çekildikten sonra, Şah tekrar merkezi iktidarı güçlendirerek Azerbeycan ve Kürdistan'da ilerici yönetimlerin varlığına son verdi. Sovyetler Birliği, İngiliz emperyalizminde içinde bulunduğu anti-faşist cephenin varlığından dolayı gerçekleştirilen demokratik dönüşümlere çok ihtiyatlı davranmak zorundaydı.

Şah monarşisinin tüm çabalanna rağmen, İngiliz emperyalizminin zayıflaması ve ikinci dünya savaşının elverişli koşullarından yararlanan milli-burjuvazinin temsilcisi Musaddık 1951 yılında iktidara geldi. Çok kısa bir süre iktidarda kalan Dr. Musaddık, İngiliz emperyalizminin elinde bulunan petrolü millileştirdi ve daha bir dizi ekonomik reformları gerçekleştirdi. Fakat 1953 yılında CIA tarafından kanlı bir darbe ile iktidardan uzaklaştırıldı. Tekrar güçlenen Şah monarşisi, faşist yöntemlerle, kitlelerin tüm kazanımlarını ortadan kaldırdı.

Musaddık iktidarı; Şah monarşisinin zayıfladığı, İn-

giliz emperyalizminin yıprandığı, faşizme karşı mücadelenin dünya genelinde zafer elde ettiği ve Doğu Avrupa'da bir dizi demokratik halk iktidarlarının kurulduğu, ABD'nin yeni-sömürgeci politikasını geliştirmeye başladığı ve İran halkında şii dini liderlerin önderliğinde anti-emperyalist mücadelelerin boyutları kazandığı bir dönemde ortaya çıktı. Bu kadar elverişli koşullara rağmen yenilgiye gidişinin önemli nedenleri vardır. Devrimin önderi milli-burjuvazi nicel ve nitel olarak çok güçsüzdü, halkın desteğinde iktidar olduğu halde halkın demokratik taleplerinin karşısında yer aldı, hatta kitlelerin anti-feodal mücadelelerini yer yer şiddete varan yöntemlerle bastırmaya çalıştı. İngiliz emperyalizmine karşı tavrı almasına rağmen, ABD'den gelecek tehlikeyi görmedi.

Musaddık iktidarı döneminde proletarya, burjuva devrimine önderlik edebilecek güçte olmamakla beraber, dönemin elverişli koşullarından dolayı devrimde aktif rol oynayabilirdi. İktidarı İngiliz emperyalizmine karşı tavrını destekleme, ABD tehlikesine karşı uyarma ve kitlelerin anti-feodal demokratik taleplerine önderlik etme yerine, yıkıcı, sol, sekter bir tavrı takındı. Musaddık iktidarı karşısında sol sekter tavrı takınan güçler, Şah'ın darbesi karşısında ise tam bir teslimiyetçi tavra girdiler. Kitlelerin kendiliğinden geliştirdiği direnmelere önderlik edip, örgütlü bir mücadeleye dönüştürmediler. Böylece kitleleri kendi başına bıraktılar. Her alanda güçlü bir mücadele geliştirmenin koşulları olmasına rağmen oportünist önderliğin mevcudiyeti bunu engelledi. Bu ortamdan faydalanan Şah da feodal-komprador sınıf diktatörlüğünü güçlendirerek ülkeyi ABD'nin ileri karakolu haline getirdi ve gelişebilecek en ufak demokratik çıkışları bile tutuklama, idam ve işkencelerle bastırmayı sağlayacak SAVAK'ı kurdu.

Bu gelişmelerden sonra Şah monarşisi feodalizmi üstün dönüştürerek kapitalizmi egemen kılmaya çalıştı. Petrol iş koluna bağlı tek alanda sanayi geliştirmeye çalıştı. Diğer alanlarda kompradorluğu geliştirerek İran'ı emperyalizmin tam bir açık pazarı durumuna getirdi. İzlenen ekonomi-politika ile komprador ve üst yöneticiler petrolden elde ettikleri gelirlerle zevk ve safa içinde yaşadılar. Bir yandan da kendilerini palazlandıracak uygulamalara giriştiler.

ABD uzmanlarının hazırlanan ve Kuzey-Batı Kürdistan'da da Türk sömürgecilerince de uygulanması istenen "Ak-Devrim" toprak reformu uygulanmaya konuldu. En verimli topraklar feodallerin ellerinde bırakılarak en verimsiz araziler fahiş fiyatlarla köylülere satıldı. Toprak fiatlarını ödeyemeyen köylüler, kölece karnı tokluğuna feodallere hizmet etmek zorunda kaldılar.

Toprak reformundan şunlar amaçlanmıştır:

- 1- İran pazarlarını emperyalizme açarak derinlemesine kapitalist sömürüyü gerçekleştirmek.
- 2- Feodalizmi üstten dönüşümlerle burjuvalaştırarak kendi sosyal dayanakları haline getirmek.
- 3- Kürdistan'da toprak sorununu ulusal mücadelenin bir faktörü olmaktan çıkarmak.
- 4- Egemen iktidara karşı ve günümüzde de emperyalizme karşı radikal tavrını sürdüren şiiğin dini liderlerini kitlelerin kısa vadeli çıkarlarıyla karşı karşıya getirmek.
- 5- Yoksul köylüleri uzun süre borçlandırarak toprağa bağlı kılmak ve uyumaya sevk etmek.

Fakat gerçekleştirilen "reform"la Şah monarşisi kendini güçlü kılmaya yerine daha da zayıf düşürdü. Feodallerin bir kısmını burjuvalaştırarak şehirlere göçmesini sağladı. Köylülükte giderek farklılaşma derinleşmeye başladı. Böylece topraktan kopan milyonlarca köylülük şehirlere göç etti, işsizler ordusu her geçen gün kabanklaştı. Şehirlere göç edenler kompradorluğun yoğun sömürüsüne maruz kaldı. Sınıf ayrışması yatırımcı burjuvazi ile proletaryanın güçlenmesi biçiminde olmayınca, temel olarak feodal-komprador ve yaygın bürokrat burjuvazi biçiminde gelişti.

Bu gelişmelere bağlı olarak orta ve küçük-burjuva kesimi güçlenerek dini liderlerin politik etkinliği altında örgütlendi. Orta ve küçük-burjuvazi feodal-kompradorluğun ekonomik ve siyasi etkinliği altında gelişme şansı bulamayınca işsizler ordusuna katılma ve proleterleşme tehdidi altına giriyorlardı.

Proletarya nicelik ve nitelik olarak güçsüz olduğundan monarşiye karşı mücadele eden orta sınıflara önderlik edemiyordu. Bu objektif yetersizliğe subjektif planda, sol yelpazade yer alan güçlerin bir kısmının reformist, bir kısmının da "sol" hareket etmesi eklenince, devrimde proletarya istenilen rolü oynayamaz oldu.

Reformist kanat, Şah monarşisini demokratik bir

devrimle yıkmaya yerine geliştirilecek bazı reformlara ve "demokratik" dönüşümlere bel bağlamıştı. Düşünce özgürlüğü, genel seçim, örgütlenme özgürlüğü, monarşik diktatörlüğün, bir burjuva "demokrasisine" dönüşümü sağlama gibi yanlış strateji ve taktik savunuyorlardı.

Başka sol kesimler ise; uzun bir dönem direnişini temsil etmelerine rağmen proletarya ve diğer halk kesimlerini uzun süreli, sabırlı bir eğitim ve örgütlenme ile devrimde kazandıramadıkları gibi, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik, siyasi, sosyal durumu ve sınıf ilişkilerini yeterince kavramamışlar, İran devriminin özgül programını, stratejisini ve dönemlere özgü taktiklerini kavrayamamışlardı.

Ayrıca devrimcilerin ideolojik planda önemli zaaf- lan vardı. Şii mezhebinin tarihsel "ilerici" rolünden dolayı, aydınlar ağırlıklı olarak idealist düşüncelerden kendilerini yeterince kurtarmamışlardı. ML'ni idealizmle karıştırarak algılıyorlardı. Bu ise çok güçlü olan şii mezhebi temelindeki örgütlenmeye daha elverişli ortam hazırlıyordu.

Şah monarşisi ise; en küçük devrimci düşünceye, propaganda yapmaya, klasiklerin çevrilmesine hiç bir dönemde izin vermemişti. Güçlü SAVAK örgütlenmesi toplumun önemli bir kesimini içine alacak biçimde yaygınlaşmıştı, izleme, tutuklama, işkence ve idamlar sürekli kılınmıştı.

Şii dini liderler de, tutuklanmalarına ve en ağır işkencelere tabi tutulmalarına rağmen devrimcilere oranla biraz daha "özgürce" camilerde propaganda yapabiliyorlardı. Dini bağnaz yanlarından dolayı Şah ile sınırlı da olsa anti-komünizmde noktalanan ortak yanları vardı. Üstelik şii dini liderler sürekli olarak kitlelerle bir aradaydılar. Dini liderler tarih boyunca toplumdaki değişimlerde, toplumsal alt-üst oluşlarda sürekli önemli derecede rolleri olmuş, örgütlenme ve yöneticilik gelenekleri kökleşmiştir.

Şah monarşisi dar bir komprador sınıfın dışındaki tüm sınıf ve tabakalara çıplak zora dayanan diktatörlük uyguluyordu.

Kısaca değindiğimiz objektif ve subjektif koşulların çakışması sonucu 1978 Şubatı'nda başlayan, kısa sürede kitlelerin katılımı ile dev boyutlara ulaşan ayaklanmalar gelişti.

Emperyalist güçler, gelişen isyanlar karşısında Şah iktidarını kurtarmak için biçimsel bir iktidar değişikliğine başvurdular. Bu yöntemle kitlelerin devrimci atılımını engellemek istediler. Fakat bu değişiklikler kitlelerin devrimci atılımını daha da hızlandırmaktan başka bir şeye yaramadı. Şah ülkeyi terk etmek zorunda kaldı. Humeyni yönetimindeki mücadelede başta militarist kurumlar olmak üzere Şah monarşisini yerle bir etti.

Yan-sömürgecilikten hızla yeni-sömürgecilik sürecine giren İran'da, devrimde belirleyici rolü kentler oynadı. Şahlık düzeninden çıkan olmayan toprakları reformda alınmış feodal ve bazı yurtsever aşiret reislerinin önderliğinde kırsal kesim, devrimde katılmasına rağmen, fazla bir rol oynamadı. Proletarya ve aydın gençlikte aktif olarak devrimde yerini aldı. Fakat örgütsüzlüğü fazla bir rol oynamasına engel oldu. Örgütlü olan tek güç dini liderlerin önderliğinde orta ve küçük-burjuva kesimlerdi.

HUMEYNİ İKTİDARININ PEKİŞMESİ

Devrimden sonra, Humeyni önderliğindeki İslam Partisi iktidarı ele aldı. Fakat yeni iktidarı yapısı homojen değildi. Kitlelerin ölümü küçümsediği, anti-emperyalist ve demokratik taleplerin zirveye ulaştığı devrim mücadelesinde devrimciler büyük mevziler kazanmışlardı. Kitleler radikal dönüşümleri gerçekleştirmeye, devrimi derinleştirmeye hazır dılar. Fakat, emekçi kitlelere önderlik edebilecek devrimci örgütlenme olmadığı gibi en önemlisi de, doğan yeni koşulların uygun bir devrim programına sahip olmamasıdır.

Devrimci kesimin iki kanadı da, çizdikleri devrimci stratejisi ve taktiklerinin gerçekleşmemesi üzerine adeta şaşkına dönmüşlerdi. Ki, bunlardan bir kesimi, karnın mücadelenin temel alanı olacağını, uzun süreli bir halk savaşı yöntemiyle sonuca gidileceğini sanıyordu. Diğer kesimi ise, Şah monarşisinin kitlelerin ayaklanmasıyla yıkılacağını hayal bile etmiyordu. Ve bütün umutlarıyla sınırlı bir demokratik ortamın yaratılması, legal olanakların doğması, burjuva parlamentosu da dahil çeşitli burjuva kurumlarında kitlelerin devrimde kazanabileceğini, hatta aşamalı olarak devletin ele geçireceğini savunuyorlardı.

Plansız, programsız ayaklanmaya katılan devrimcilerin, kısmi de olsa örgütlü olan Humeyni iktidarına hemen karşı çıkma durumları yoktu. Fakat devrimciler

için küçümsenmeyecek olanaklar doğmuştu. Bu süreçte kendi aralarında ittifaklar oluşturarak emekçilerin ekonomik, siyasi, sosyal talepleriyle uluslararası taleplerini programlaştırarak iktidarla ittifak yaparak, iktidarı tutarsızlıklarını ifşa temelinde gerici kesimlerin kompolarına karşı birlik ve mücadeleyi sürdürebilirlerdi. Böylece orta sınıfların ABD emperyalizmiyle olan çelişkilerini daha da derinleştirerek devrimi kesintisiz demokratik halk devrimine götürmeyi başara-bilirlerdi.

Orta ve küçük-burjuvaziye dayalı yeni iktidar, ABD dışındaki emperyalist güçlere eğilimli tekelleşmek üzere olan burjuvaziye -ki bunlar İran'da liberal burjuvazi olarak adlandırılmaktadır- ortaklık kurdu. Fakat fazla bir zaman geçmeden bu iki kesim arasında, emperyalizme karşı takınılacak tutum, eski ordu ve devlet kurumlarına karşı izlenecek politikayla ekonomi-politika konularında görüş ayrılıkları su yüzüne çıktı.

Dünya-devrim ve karşı-devrimlerinden büyük ders alan Humeyni, ordu ve bürokrasinin kendi iktidarı için her an tehlike unsuru olduğunu, bu iki gücü tasviye etmek veya bütünüyle denetimine almakla bu tehlikeyi bertaraf edebileceğini kavramıştı. Ordu'nun bütün emir komuta hiyerarşisini ve bürokrasiyi tasfiye ederek denetimine aldı. Her askeri birliğin yönetimine ideolojik-siyasi sorumlular atadı. Düzenli ordunun yanı sıra Siphahê Fastaran (Devrim Muhafızları) adlı yeni düzenli bir ordu inşa etti. Bütün iç ve dış güvenliği, devlet yönetim mekanizmasını, bütün belli başlı ekonomik, siyasi, sosyal kuruluşları bu güçte merkezileştirdi.

Humeyni'nin önderliğini yaptığı küçük-burjuva kesimlerinin iktidarı düzenlemesine, liberal burjuvaziye karşı çıkarak sürekli engellemeye çalışıyordu. Fakat güçsüzlüğünden ve küçük-burjuvazinin devrimci güçlerle ittifaka yanaşabileceği, kitlelerin çok güçlü anti-emperyalist tepkilerinden korkulduğundan çok ihtiyatlı davranıyordu.

Emperyalistler, bir yandan iktidar içindeki yandaşları aracılığıyla iktidarı radikalleşmesini engellemeye çalışırken bir yandan da bölge gerici kesimlerinin desteğinde karşı-devrimi güçlendirmeye çalışıyorlardı.

Olaylar bu şekilde gelişirken devrimciler ise, kendi aralarında asgari bir birlik kurarak doğru devrimci programı dayatacaklarına, birbiri ile iktidar üzerinde etkinlik kurma mücadelesini sürdüren burjuva, küçük-burjuva kesimleri arasında bölündüler.

Bu çatışmaların zirveye ulaştığı bir dönemde Beni Sadr ile iktidar kavgası başladı. Halkın Mücahitleri Beni Sadr'ı destekleyince kavganın önemi daha da arttı. Halkın Mücahitleri şii ideolojisi ile Marksizmi bütünleştirmeye çalışsan, dünyadaki islami hareketlerin en radikali olan küçük-burjuva bir hareketti. Halk ve aydın gençlik içinde büyük kitle desteğine sahiptirler.

Devrimden sonra, halkın mücahitlerinin de iktidarla aynı tabana hitap etmesi, islam ideolojisini savunması, büyük kitle desteği ve yeni devlet yönteminde yaygın olarak taraftarlarının bulunmasından ürken Humeyni bunların üzerine şiddetle gitti. Devrimcilerin çıkarlarına Halkın Mücahitleri olumlu cevap vermedi. Humeyni ile liberal burjuvazinin temsilcisi olan Beni Sadr arasındaki mücadele belirginleşince Halkın Mücahitleri Beni Sadr'ı destekledi. Böylece Beni Sadr'ın izleyeceği liberal politikanın yaratacağı burjuva demokratik ortamda legal ve yarı legal olarak mücadelelerini daha uygun bir ortamda yürütebileceklerini hesaplıyorlardı.

Beni Sadr'ın Humeyni tarafından Cumhurbaşkanlığından uzaklaştırılması ve dışarı kaçmak zorunda bırakılması üzerine, zaten iktidarı sert saldırılar karşısında önemli darbeler yiyen Halkın Mücahitlerinin lideri Mesut Recevi'de Fransa'ya kaçtı. Beni Sadr'ın ve Mesut Recevi'nin Fransa'ya gitmesi bunların yeni bir konuma düşmesine neden oldu.

İran devriminden sonra Fransa karşı-devrimcilerin barındıkları bir karargah olarak lanse edilmişti. Gerçekten de ABD yanlısı politikanın tutmayacağını bilen emperyalistler, Avrupa aracılığıyla özellikle Fransa'yla karşı devrimi planlıyordu.

Mesut Recavi'nin, Beni Sadr'la Fransa'ya gitmesi, Halkın Mücahitleri aleyhine yapılan yaygın propaganda ile kitle desteğini yitirmesine getirdi. Halkın

Mücahitleri de bu durum karşısında İran'daki her türlü muhalif güçle iç içe devletin üst yöneticilerine karşı yaygın terör eylemlerine girişti. İslam Partisi Merkezine yerleştirilen bombanın patlaması sonucu yönetimin ikinci dereceli kişisi ve parti genel başkanı Behiştî de dahil, yetmişiki üst parti yöneticileri öldürüldü. Cumhurbaşkanı ve Başbakan da dahil daha birçok yönetici aynı saldırılar sonucu katledildi. Bu saldırıların özellikle anti-emperyalist eğilimleri ağır basanlara yönelmesi dikkat çekicidir.

İktidar saldırılar karşısında kitlelerin daha aktif desteğini alarak Halkın Mücahitlerine, ve bunlarla ortak hareket eden gruplara savaş ilan etti ve kör şiddet uygulayan grupları bitirme noktasına getirdi.

İRAN KÜRDİSTAN'INDAKİ GELİŞMELER

Mahabat Kürt Cumhuriyetinin yıkılmasından sonra KDP'nin ülke dışında birkaç dergi ve gazete yayınlamanın ötesinde ciddi bir çalışması olmamıştı. KDP yönetiminin partiden ihrac edilen İsmail Şerifzade'nin siyasal çalışma yapmadan geliştirmek istediği silahlı mücadelede ezilmekten kurtulmadı.

1978'lerden itibaren Şah monarşisine karşı gelişen mücadeleye Kürdistan emekçileri kendiliğinden aktif olarak katıldı. Şah yıkıldıktan sonra KDP yöneticileri ülkeye gelerek, partinin tarihsel konumundan ve kitlelerin örgütsüzlüğüyle anti-emperyalist tavırdan faydalanarak önderliği ele aldılar. Muazzam silah, para ve savaşçı potansiyeline kondular. Ayrıca gençlik kesiminde sınırlı olarak örgütlenen Komela Zahmetkêşanê Kürdistanê-İran, Sazûmanê Çirikê Fedeyiyê Xalkê İran gibi gruplarla Şeyh İzzettin Hüseyin'in teşkilatı geliştirdi.

Bu gruplar kendi aralarında birleşerek (Kürt Halkının Temsilcileri) adı altında 26 maddelik otonomi ilkelere iktidara sundular. Fakat iktidar bu maddelerin hiçbirini kabul etmedi ve kitle gücüne güvenerek Kürdistan'a karşı "Cihad" ilan etti. Ama güçlü ulusal direnme ile karşılaşarak, sonuca gidemedi. İktidar bu durum karşısında bir yandan merkezi devlet yapısını güçlendirirken, bir yandan da Kürtler arasındaki ulusal birliği bozmaya çalıştı ve zaman kazanmak için uzun süreli görüşmeler yapmaya başladı.

Doğu Kürdistan için çok elverişli, elverişli olduğu kadar hassas bir dönem başlamıştı. İran devrimi, bölge genelinde emperyalizmin aleyhinde önemli siyasi sonuçlara neden olduğundan devrimci bir önderlik için iki seçenek vardı. A)-İktidarı sınırlı da olsa verebileceği hakları alma, bu elverişli şartlardan yararlanarak kitlelerin eğitim ve örgütlenmesini sağlama ayrıca Kürdistan'ın diğer parçalarındaki devrimci yurtsever güçlerle ittifaklar geliştirerek onlara olanaklar sağlama idi. B)- İktidar boşluğundan yararlanarak Kürdistan'da halk yönetimini inşa etmek, feodal-kompradorlara darbe vurarak emekçi halkın demokratik taleplerini karşılamak, halkın çıkarına yapacağı düzenlemelerle Kürdistan'ı İran emekçilerinin çekim merkezi haline getirmek, İran devrimini daha ileri noktalara götürmek için çaba sarfetmek ve bölge anti-emperyalist muhalefetleriyle ve radikal yönetimlerle ittifaklar geliştirmek.

1975 öncesi Güney Kürdistan'daki yenilgi gibi, Doğu Kürdistan'daki yenilginin en önemli nedenlerinden biri de; bölge ve dünya ilerici güçleriyle ittifak yapamamalarıdır.

Kuzey-Batı Kürdistan'da böyle bir olasılık çok zayıf olmakla beraber, Kürdistan'ın bu parçasında devrimci önderliğin diğer parçalar üzerindeki etkinliği ve rolü dikkate alınarak zamanında gerekli tedbirler alınmalı, insanlarımız bu doğrultuda eğitilmelidir.

Bölge halklarının mücadeleleri birbirinden tecrit olmuş değildir. Aralarında güçlü bağlar vardır. Hele Kürdistan gibi parçalara bölünmüş bir ülkenin mücadelesinin bölgede devrimci bir önderlik altında hayati gelişmelere neden olacağı açıktır. Gerici bir önderliğin ise Kürdistan ve bölge halklarına büyük zararlar vereceği ortadadır.

Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkelerde emperyalizmle ve bölge gerici ile çelişen geçici ara rejimler oluşabilir. Bu tür iktidarlar ulusal sorun konusunda daha bağnaz ve şövence tavırlar takınırlar. En küçük ulusal talebi boğmak için bütün güçlerini seferber ederler. Aynı zamanda kendi ülkelerinde emekçilerin yararına bazı küçük düzenlemelerde gerçekleştirerek büyük kitle desteğini sağlarlar. Bu ara rejimler kapitalist ekonomide yapmak istedikleri düzenlemelerle emekçiler üzerindeki yoğun sömürüyü hafifletmeye, ulusal geliri daha adil olarak paylaşmaya çalışırlar. Fakat planlı sosyalist üretime de karşı olduklarından ekonomide dağılma ve anarşi doğar.

Emperyalistler, bu iktidarları devirmek veya kendine bağlamak için iç gerici sınıfları, bölge gericiliğini harekete geçirirler ve her türlü maddi, manevi desteği esirgemezler.

Bu koşullarda ulusal talepleri çok canlı olan Kürdistan'da iç gerici sınıflar ve emperyalistler Kürt ulusunun bir numaralı hamisi oluverirler (!) Konumu ve yapısı ile sömürgeci kapitalizmden ve yönetimden kaynaklanan tabansız ve güçsüz küçük-burjuvalar, hiçbir zaman uzun vadeli ideolojik-politik çalışma ile sömürgecilığe karşı örgütlü, planlı bir mücadele geliştirmeye, savaşçı yükseltmeye yanaşmazlar. Kendi güçlerine, emekçi kitlelerin devrimci potansiyeline güvenleri yoktur. En azılı faşist iktidarların gazabından kendilerini gurupsal veya en kötüsü kişisel olarak korumak için uyduruk "demokrasi" teorilerini geliştiren, en iğrenç teslimiyet örneklerini sergilerken sosyalizm, proletarya enternasyonalizmi adına laf ebeliği yapmaktan da geri durmazlar.

Fakat kolladıkları bir fırsat görünür görünmez eskiden ciltler dolusu yazdıkları "proletarya enternasyonalizmi, demokrasi, sosyalizm" ve bölge halklarının çıkarları parça-bütün ilişkisi konuları onları hiç ilgilendirmez. Bu seferde eskiden takındıkları teslimiyet kadar uzlaşmaz bir tavır alırlar. Her tür ve her boy gericilikle sarmaş-dolaş olurlar. Kendi burjuva milliyetçi tavırlarına uygun yeni "faşizm", "demokrasi", "devlet" teorileri geliştirmekten geri kalmazlar.

Bu tür tehlikelerin değişik ulusal kurtuluş hareketlerinde görüldüğü açıktır. Bunlar ulusal kurtuluş mücadelelerine, bölge devrimci hareketlerine ve sosyalist sisteme zarar verirler. Butür örneklerde görülmemiş değildir. Bu örneğin en açığı bugün Doğu Kürdistan'da görülmektedir.

Doğu Kürdistan'daki burjuva-feodal önderlik salt kendi alanında tahribat yaratmakla kalmadı. Kürdistan'ın diğer parçalarındaki bazı burjuva, küçük-burjuva örgütleri de yanına alarak tahribatlarının sınırlarını daha da geliştirdi. Avrupa sosyal demokratlarıyla ve bölge gericileriyle karmaşık bağlantılar içine girdi. Tüm Kürdistan'ı emperyalizmin en hain kompoları için elverişli bir alan haline getirmek istedi. Ve bu tavrı önemli oranda teşhir ve tecrit olmasına rağmen halen sürdürmekte, giderek daha da pervasız davranmaktadır. Saddam iktidarı en zor anını yaşarken, küçük-burjuva önderliğin aynı yolu tutarak, devrimci-yurtsever güçler arasında beliren birliği dinamitlemesi Kürdistan ve Arap ilerici-demokratik mücadelesine büyük zararlar verdi.

Kuzey-Batı Kürdistan'daki reformist küçük-burjuvaların bir grubu ise, yıllarca Türk sömürgeciliklerini meşrulaştırarak tezleri ile teslimiyetin en kötü örneklerini sergileyerek gelişen proleter önderlikli ulusal kurtuluş mücadelesinin karşısında elaltından sömürgeci burjuvazinin "sosyal-demokrat" kanadı ile anlaşarak sahte ittifaklar oluşturup, ülkede ve uluslararası planda devrimi en iğrenç iftiralarla karalayıp, ama sosyalistliği de kimseye bırakmayanlardır. Bugün bunların Doğu Kürdistan'da burjuva feodal önderliğin saflarında Avrupa sosyal demokratlarından aldıkları hızla, Bağdat yolunda "ilerlemeleri" ülke ve bölge halklarının mücadelesine zarar verecek bir gelişmedir.

Mehmet KARASUNGUR

PKK-Merkez Komitesi Tarafından Yazılan ve Gazetemize de Ulaşan Bildiriyi Yayınliyoruz.

DEVİRİMCİLER, YURTSEVERLER, YİĞİT KÜRDİSTAN HALKI!

2 Mayıs 1983 günü, Güney Kürdistan'ın Kandil Dağı mıntkasında, Kürdistan Yurtsever Birliği'nin Irak Demokratik Vatan Cephesi güçlerine karşı yönelttiği saldırılarla ortaya çıkan geniş kapsamlı çatışmalarda, halkımızın en yiğit iki evladı, Partimizin kurucularından ve halen Merkez Komite üyesi olan yoldaş Mehmet KARASUNGUR (Xalid) ile Partimizin değerli militanlarından yoldaş İbrahim BİLGİN (Sait), KYB güçlerinin kurşunlarıyla şehit düştüler.

Türk sömürgecilerinin yıllardan beri harcadığı bütün çabalarına rağmen imha etmeyi başaramadıkları yoldaşlarımızın bu biçimde şehit düsmelerinin, Parti ve halk tarihimizde, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelemizde taşıdığı derin anlamla birlikte, olayın meydana geldiği dönem, yer ve politik ortam açısından da son derece derin, soylu ve kalıcı bir anlamı vardır.

Geçtiğimiz bir kaç yıl içinde bölgemiz Ortadoğu'da önemli politik gelişmeler olmuş, emperyalizm ve işbirlikçileri ile bölgenin ilerici ve yurtsever güçleri arasındaki mücadele keskinleşerek, bazı odaklarda silahlı çatışma düzeyine ulaşmıştır. Bu odakların en önemlilerinden birisi, Kürdistan'ın içinde yer aldığı ve Türkiye'yi de yakından ilgilendiren Suriye-Irak-İran odağı olmuştur. Irak rejiminin emperyalizmle işbirliğine ve gericiğe yönelmesine ve Türkiye'de faşist-askeri cuntanın yönetime gelmesine karşılık, İran'da anti-Amerikan'cı bir yönetim doğmuş ve Suriye'nin emperyalizme ve siyonizme karşı direnişçi tavrı gelişmiştir. Çeşitli yönetimler arasında keskinleşen bu çelişki ve mücadele ortamında, bir asker-polis devleti haline gelen Saddam diktatörlüğü, Suriye yönetiminin yürüttüğü aktif mücadele karşısında ve İran yönetimiyle sürdürdüğü iki-buçuk yıllık savaş içinde son derece zayıflamış, ve yıkılmaya yüzüme gelmiştir. Özellikle Haziran 1982'de siyonizmin Lübnan'ı işgalinden sonra, Irak, Arap gericiğiyle ilericiği arasındaki mücadelenin en önemli ve en sıcak alanı haline almış ve gericiğe ile ilericiğe bu alanda bir çözüm aramaya yönelmiştir. Bu duruma İran'ın bizzat savaş içinde olması ve bölgede ABD'nin jandarmalığı görevini üstlenen Türkiye'nin ekonomik ve politik açıdan direkt etkilenmesi de eklenince, Irak üzerinde sürdürülen mücadele, tüm bölgeyi kapsayan ve ilericiğe ile gericiğe arasında yürütülen mücadelenin en önemli bir merkezi durumuna gelmiştir. Bu, Kürdistan sorununun öne çıkması, ulusal kurtuluş sorununun devrimci bir tarzda çözümünün açıkça dayatması, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin geliştirilmesi için modern objektif gelişmeler temeli üzerinde son derece elverişli politik koşulların oluşması demektir.

İşte böylesi bir siyasal gelişme ortamı, Irak ve Kürdistan devrimci, ilerici güçlerinin önüne tarihi, toplumsal, siyasal ve bölgesel açıdan son derece önemli görevler koymuştur. Tam bir dayatma haline gelen bu görevler, en genel olarak, bölgede gerici egemenliğin en zayıf hale geldiği bu alanda emperyalizme ve bölge gericiğine karşı devrimci, ilerici mücadeleyi geliştirmek ve derinleştirmek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yükseltmek, Irak gericiğini yıkıp ilerici bir iktidar yaratacak mücadeleyi vermek ve bütün bunların gerektirdiği doğru bir ittifak ve mücadele çizgisi izlemektir. Ancak görülen odur ki, Irak ve Güney Kürdistan'ın muhalefet güçleri arasında derinleştirilen son çatışmalar açıkça göstermiştir ki, bu güçler, ortaya çıkan elverişli politik ortamdan yararlanarak kendilerini geliştirmiş olmalarına rağmen, mevcut politik gelişmelerin dayattığı devrimci ilerici görevleri yeterince omuzlayamamakta, emperyalizme ve gericiğe karşı devrimci, yurtsever mücadeleyi ilerletmemekte ve bu görevler açıkça dayattıkça sıkışarak, muhalefet güçleri arasındaki iç çatışmaları geliştirip mevcut görevlerden sıyrılmaya, kitleleri aldatma ve elverişli koşulları böylece heder etme yolunu tutmaktadırlar. Devrimci, ilerici açıdan en geniş muhalefet güçleriyle birleşmenin ve Saddam diktatörlüğünü yıkıp demokratik bir yönetim kurmak için tüm gücüyle mücadele etmenin gerekli olduğu bu ortamda muhalefet güçleri arasında silahlı çatışma ortamını yaratıp derinleştirmenin başka hiçbir izahı olamaz. Çeşitli güçler durumu nasıl izah etmeye çalışırlarsa çalışsınlar ve niyetleri ne olursa olsun, 1 Mayıs günü başlatılan saldırılarla geliştirilen olayların, halkımızın ve bölge halklarının çıkarlarına karşı olduğu, Saddam diktatörlüğünün yaşamasına ve

gericiğe hizmet ettiği son derece açıktır; ulusal ve toplumsal kurtuluş siyasetinin uygulanması değil, İran yönetiminin ittifak kabul etmeyen politikasından yararlanan emperyalizmin ve gericiğin planlarının uygulanması olduğu ortadadır. Bu tür tavrılarda ısrar edenlerin ve olayları derinleştirenlerin ABD'nin Ortadoğu'daki hegemonya planına hizmet edeceklerini ve sonunda kendilerini de yokedecek olan bir maceraya atılmakta olduklarını bilmeleri gerekir.

Yurtsever Halkımız!

Ortadoğu'daki gelişmelerin bu yönde olacağını, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini geliştirmek için koşulların giderek daha da elverişli hale geleceğini, tarihi, toplumsal ve bölgesel açıdan ağır ve yüce görevlerle karşılaşacağını önceden gören Partimiz (PKK) yürüttüğü yoğun çalışmalarla politik ve örgütsel olarak kendisini bu görevlerin başanlı yerine getiricisi olmaya hazırlamıştır. Bu doğrultuda, yarattığı politik ve pratik gelişme temeli üzerinde, bir yandan cezaevlerinden yurtdışına kadar birçok alanda direniş mücadelesini her türlü sömürgeci-faşist zulme karşı sürdürürken, öte yandan daha güçlü bir mücadele geliştirebilmenin politik, örgütsel ve pratik hazırlıklarını yapmıştır. Ulusal kurtuluş siyasetini, mücadele ve örgüt çizgisini doğru ve tam olarak açıklamış, Konferans ve Kongre gibi en yetkili toplantılarında bunları karar altına almış ve bu doğrultuda ulusal kurtuluş mücadelesini adım adım geliştirmek için faaliyete koyulmuştur. Kuzey-Batı Kürdistan için bir ulusal kurtuluş cephesi program taslağı hazırlayıp yayınlamış, bu temelde tüm yurtsever kişi, gurup ve örgütleri cephe birliğine çağırılmış, bu konudaki tüm manevraları ve aldatmacaları boşa çıkarıp çeşitli güçler arasında doğru bir ilişki ve ittifak politikası izleyerek ulusal kurtuluş birliğinin sembolü haline gelmiştir. Sömürgeci-faşist diktatörlüğe karşı Kürt ve Türk halklarının ortak mücadele biçimlerini, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ile Türkiye Devrimci-Demokratik güçlerinin ilişki ve ittifaklarını doğru belirleyerek, Türkiye'de çeşitli guruplar ve örgütler arasında silahlı çatışma yerini cepheleşme espirisi içinde ideolojik mücadelenin almasını sağlama çalışmalarına en etkin bir güç olarak katılmış ve Türkiye'de ilk defa ortaya çıkan cepheleşme çalışmalarında önemli bir rol oynamıştır. Yine Partimiz, Kürdistan Ulusal Kurtuluş sorununun çözümünde reformist-milliyetçi eğilimlerden kaynaklanan olumsuzlukları eleştirmiş, doğru yolu göstermiş, Kürdistan'ın değişik parçalarındaki ilerici-yurtsever güçler arasında kurulması gereken ilişki ve ittifaklarda doğru bir anlayış geliştirerek, bu konuda yeni bir pratik yaratmıştır. İşte Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşların şehit düsmeleri olayı, Partimizin bu politikalarının hayata geçirilmeye başlandığı, ulusal kurtuluş mücadelemizde güçlü bir atılımın pratik hazırlıklarının yapıldığı bir dönemde, bizzat böyle bir faaliyet içinde, mücadelemizin yükseleceği alanda ve sıcak mücadele içinde meydana gelmiştir. Olay ve şehit yoldaşlarımızın anılması, bu alanda hareket etmekte olan ve kendilerine devrimci, yurtsever diyen tüm güçler için politikalarını yeniden gözden geçirmeyi gerekli kılacak ve Partimiz için ise, başta Kürdistan olmak üzere Türkiye ve bölge için birlik ve mücadelenin geliştirilmesi doğrultusundaki politikasının hayata geçirilmesinde emredici olacak kadar güçlü ve derin bir anlama sahiptir.

PKK, içinde bulunduğumuz ortamda, bütün parçalardaki Kürdistan halkının, Kürdistan'daki tüm yurtsever kişi ve örgütlerin gücünün, dünya ve bölgedeki devrimci, ilerici mücadelelerle aynı doğrultuda ve onlarla ittifak içinde emperyalizme ve işbirlikçi-sömürgeci yönetimlere karşı mücadeleye yöneltilmesini istemektedir. Partimizin bu anlayışını başıyla pratiğe uygulamaya çalışan Mehmet ve İbrahim yoldaşların şehit düsmeleri olayı, tüm devrimci ve yurtsever güçler için halkımızın düşmanlarının doğru belirlenmesinin ve şiddete dayalı mücadelenin sömürgecilere karşı yöneltilmesinin gereğinin kesin ifadesi olmuştur.

PKK, Kürdistan'ın her parçasındaki halkımızın ulusal kurtuluş birliğinin yaratılması ve ulusal kurtuluş güçleri arasında sıkı bir ittifak ve birlik kurulması gerektiği görüşündedir. Partimizin bu politikasını pratiğe uygulamaya çalışırken şehit düşen Mehmet ve İbrahim

yoldaşlar, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş birliğinin sembolü ve bu doğrultuda harcanacak çabaların yol göstericisi olmuşlardır.

PKK, kendisine devrimci, yurtsever diyen bütün güçlerin, geçmişteki olumsuzluklardan arınmaları, aralarında doğru bir ilişki ve ittifak oluşturmaları, ulusal kurtuluş mücadelesinde birlik ve ittifak içinde ideolojik-politik mücadele ilkesini uygulamaları gerektiği görüşündedir. Partimizin bu anlayışını pratiğe uygularken şehit düşen Mehmet ve İbrahim yoldaşlar, kendisine devrimci, yurtsever diyen güçler arasındaki olumsuzluklara karşı mücadele etmenin, doğruyu uygulamanın ve hakim kılmanın, doğru bir ilişki ve ittifak anlayışını hayata geçirmenin sembolü olmuşlardır.

Böyle doğru bir anlayışın sahibi olan Partimiz, halkımızın kurtuluş mücadelesinde yarattığı değerler ve şehitleri huzurunda çeşitli güçlere şöyle seslenir: Yoldaşlarımızın şehit düsmeleri olayını çıkaran güçler, içinde buldukları konumun ve attıkları adımın ne kadar tehlikeli ve halkımızın çıkarına ne kadar karşı olduğunu görmeli ve bu durumun, eğer ısrar ederlerse kendilerini boğacak bir konum olduğunu çok iyi bilmelidirler. Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine karşı sorumluluk duyan tüm güçler, her zaman bu mücadelenin çıkarlarını önde tutabilmeli, mücadeleyi geliştirebilmek, olumsuzlukları ve engelleri aşabilmek için daha duyarlı, dikkatli ve birleşmiş olarak hareket edebilmelidirler. İster olayları çıkaran güçler, isterse bunu engelleyemeyen güçler olsun, Kürdistan'da yurtseverlik adına hareket eden tüm güçler şunu çok iyi bilmelidirler ki, eğer olumsuzlukları aşamaz, doğru bir ilişki ve ittifak içinde mücadelelerini sömürgeciğe karşı yöneltmez, olumsuzluk ve çatışmalarda ısrar ederlerse, bu durum, halkımızın çıkarlarına değil, halkımızın düşmanlarına hizmet edecek, sonuçta mutlaka kendilerini de boğacak ve bu güçler, yaptıklarının hesabını tarih, halk ve ulusal kurtuluş devrimi karşısında acı ödeyeceklerdir. Bu inançla Partimiz, başta Mehmet ve İbrahim yoldaşlar olmak üzere tüm ulusal kurtuluş şehitlerimiz huzurunda, halk ve ulusal kurtuluş devrimine karşı sorumluluk duyan tüm yurtsever güçleri, halkımızın çıkarlarına hizmet etmeyen çatışmaları kesmeye, engellemeye, kendi aralarında doğru bir ilişki ve ittifak içine girerek emperyalizme ve sömürgeciğe karşı ulusal kurtuluş mücadelesinde birleşmeye çağırır!

Yurtsever Kürdistan Halkı!

Bağımsızlığımızı ve özgürlüğümüzü kazanabilmek için bugün tarihimiz boyunca oluşmuş en elverişli koşullara sahibiz. Düşmanlarımız ne kadar hain ve zalim olursa olsun, eğer birlik ve mücadelede kararlı olursak onları yenmemizin olanakları ve gücü vardır. Kurtuluş mücadelemizi geçmişte olduğu gibi bugün de engellemeye çalışan güçler olsa da, bu tür engelleri aşabilecek anlayış ve olanağa sahibiz. Çünkü bugün, kurtuluş mücadelemizin doğru yolunu gösteren, bu mücadelede halkımızın önünde kararlılıkla yürüyen, Mehmet ve İbrahim yoldaşlar gibi kahramanlar yaratan bir örgüt önderliğimiz vardır. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi geliştirmek için olumsuzluklara ve olumsuzluk yaratan güçlere karşı çıkalım, birlik ve mücadeleden yana olalım, ve bu yolun aydınlatıcısı olan PKK'ye kulak verelim, onu izleyelim ve onun bayrağı altında yürüyelim.

Tüm Partili Militan ve Sempatizan Yoldaşlar!

Kayıplarımız ağır ve acılarımız büyüktür. Ulusal kurtuluş devrimi yolu zordan örülmüştür, engebelidir, güçlüklerle ve acılarla doludur. Biz, bu yolu kanlarıyla aydınlatan, güçlükleri ve engelleri canını dişine takarak aşan, dağda, ovada, zindanlarda ve başka halkların yanında yiğit direniş mücadelesi sürdürerek yüzlerce şehit vermiş olan PKK direniş ruhunun neferleriyiz. En son halkaları Mehmet ve İbrahim yoldaşlar olan şehitlerimizimizin anılarını, kin ve acılarımızı daha güçlü, daha bilinçli, daha duyarlı ve daha başarılı mücadeleye dönüştürelim! Yoldaşlarımızın şerefle taşıdığı PKK bayrağını yükseklerde dalgalandırmak ve Parti anlayışımızı başıyla hayata geçirmek için kararlılıkla ileri yürüyelim!

Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşlar Kürdistan proletaryasının ve halkının kurtuluş mücadelesinde sürekli yaşayacak ve mücadele yolunu sürekli aydınlatacaklardır!

**MEHMET KARASUNGUR VE İBRAHİM BİLGİN YOLDAŞLARIN ANILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE ORTADOĞU GERİCİLİĞİ!
KAROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİ VE YERLİ GERİCİLİK!
YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!
YAŞASIN KÜRDİSTAN PROLETARYASININ VE HALKININ ŞANLI ÖNDERİ PKK!**

23/5/1983
PKK-MK

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ile Mehmet KARASUNGUR'un
PKK I. Konferansı günlerinde çekilmiş resimleri.